

Curierul Adventist

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos • Aprilie 2010

4

14

6

18

25

SUMAR

Editorial

- 3** Poveste neterminată
Virgiliu Peicu

Istorie biblică

- 4** De ce țineau apostolii unele sărbători și noi nu
Florin Lăiu

Spiritual

- 6** Cealaltă eternitate
Iosif Diaconu

Teologie

- 8** Măsuța cu nisip (VI)
Florin Lăiu

Misiune externă

- 10** Un șef de trib creștin
Hanna Bota

Roagă-te și lucrează

- 12** De vorbă cu președinții

Credința practică

- 14** Roagă-te și lucrează
Teodor Huțanu

- 17** Soluții pentru vremuri de criză
Ramona Chiriță

- 18** Închinarea — Serviciile divine speciale
Comitetul Uniunii

Familie

- 22** Prețul
Romulus Chelbegean

- 23** Program Școala de Sabat

Pagina prezbiterului

- 24** Dumnezeu a trimis un om
Lucian Floricel

Misiunea femeii

- 25** Misiunea din casa ta
Raluca Ropotică

Știri

- 28** De vorbă cu cititorii
Florin Lăiu

Pagina copiilor

- 30** Darul iubirii
Adela Băncău

De la inimă la inimă

- 31** Dumnezeuul meu
Georgel Pirlitu

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L
înălțăm pe Domnul nostru Isus
Hristos, prin prezentarea de
experiențe ale dragostei Lui
nemărginite, prin prezentarea de
articole și știri, ajutându-l astfel pe
cititor să-L cunoască mai bine pe
Mântuitorul și să aibă o speranță
vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXVII, APRILIE 2010

Redactor-șef: Virgiliu Peicu

Consultanți:

Teodor Huțanu, Ioan Cămpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georgel Pirlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur,
Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:

Iacob Pop, Romica Sîrbu, Nelu Burcea,
Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu,
Magyarosi Barna, Constantin Dinu

Director: Iacob Pop

Corectură: Lavinia Goran

Grafică și tehnoredactare:
Eric Bocăneanu

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:

Tipografia Fast Print,
Str. Țepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

Poveste neterminată

VIRGILIU PEICU

Zilele trecute, am ascultat de pe un DVD „Călătoria creștinului”. Ești copil? – ați întreba. Poate, vă răspund. Recunosc că evadez din când în când în lumea poveștilor. Iar „Călătoria creștinului” e o poveste. Povestirile curăță mintea, relaxează, te întorc în vremuri curate. Îmi plac povestirile și sunt convins că și multora dintre voi le plac. Sunt sigur că vi s-a spus măcar o dată o poveste. Sau ați spus voi altcuiva.

Vă propun să scriem o poveste. Eu o încep, voi o veți continua. Câte ceva fiecare. Puteți să scrieți chiar mai mult, după cum veți fi inspirați. Azi, mâine, poimâine. Povestea va trăi atâta timp cât scriem. Și oricine își poate aduce contribuția. Ștafeta poate fi purtată în fiecare zi. Și povestea fără sfârșit vă va fericii viața, dacă va fi actualizată în permanență. Dacă nu, se va termina. Așadar, să-i dăm drumul...

A fost odată ca niciodată, într-o lume ale cărei urme trebuie să le cauți cu grijă ca să le descoperi, o familie de oameni simpli, ca mine poate și ca tine. Trăiau într-o casă, ascunsă într-una dintre pădurile lumii. Se luptau să stea departe de oraș. Și oamenii aceștia se iubeau, iar viața lor simplă era frumoasă. Aveau o grădină pe lângă gospodărie, niște dobitoace de crescut, bărbatul mai vâna prin pădure și vindea blănurile în cetate. Însă aveau o durere. Nu-și cunoșteau viitorul și rămăneau singuri în codrul lor. Nu aveau copii și nici prieteni față de care să-și arate dragostea. Și se temeau de viitor. „Dacă l-am cunoaște – își ziceau ei – am fi mai siguri. Unde am putea să-l cunoaștem?” Simțeau că aceasta le-ar face viața perfectă. Ei se iubeau unul pe celălalt, dar nu era de ajuns. Așa că au început să umble pe la vrăci, cititori în stele, să împlinescă cerințe grele, să facă daruri la mănăstiri și biserici vestite, dar degeaba. Promisiuni care nu

se împlineau, iar sufletul lor rămânea tot gol.

Într-o bună zi, bărbatul era prin pădure, ca de obicei, încercând să-și sporească averea cu ajutorul căreia spera să-i mai atragă pe unii și pe alții spre ei. Tocmai trecea pe lângă un stejar mare-mare și bătrân. Era găunos, scorbuos și mâncat de vreme. Iar stejarul a început să pârâie și să scârțâie de parcă-i vorbea. Și să se miște de parcă-i arăta ceva. Tot mai tare și mai tare gemea bătrânul stejar, până când trunchiul i s-a rupt în două. Scorbura s-a făcut praf și coroana i-a căzut la pământ. Bărbatul a sărit speriat într-o parte, ca să nu-l ucidă ramurile grele. A scăpat în ultima clipă. Dar, după ce s-a ridicat și și-a scuturat hainele, a văzut că în scorbura ruptă fusese ascunsă, cine știe când, o ladă veche. S-a apropiat cu băgare de seamă. Era ferecată bine cu lanțuri groase și ruginite. A luat toporul, a lovit cu putere, a rupt lanțurile și a deschis capacul. Iar înăuntru, mare minune, era... o carte! Când o luai în mână, cartea era ca o fereastră uriașă. De cum o deschideai, te cuprindea în ea ca într-un balon de sticlă din care vedeai în toate părțile deodată. Și dincolo de filele ei domnea veșnicia, cu toate timpurile și cu toate personajele ei. Puteai vedea întinsele și mirificele ținuturi ale Edenului, valurile involburate al potopului. Printre cețuri se vedea vârful neterminat al turnului Babel. Mai alături, se ridicau peste dealurile patriarhilor fuioare de fum din

jarul de pe vatra Sodomei și Gomorei. Iar printre stejarii lui Mamre, se vedeau corturile lui Avraam... De acolo, pornea un drum lung și sinuos până pe un deal numit Golgota, peste care cădea umbra altui deal, numit „al Înălțării”... Și așa se strecura imagine după imagine, și o istorie întreagă stătea întotdeauna în spatele celui ce deschidea cartea. Poftim? Ce era în față? Întotdeauna în față este istoria celui care privește. Ea se sprijină cu un picior pe Dealul Golgotei și cu celălalt pe Dealul Înălțării. Iar cu mâinile întinse, atinge coasta străpunsă și palmele pironite în lemnul plângând. Cel ce deschide cartea își trăiește adevărata poveste, povestea neterminată a viitorului. Vrei să-ți vezi viitorul adevărat și veșnic? Caută cartea! N-o mai ține ferecată! Las-o să-și deschidă fereastra spre mintea și sufletul tău! Poart-o cu tine ca pe telefonul mobil! Și nu uita, povestea ei este neterminată!

De aici continuați voi. Încercați să terminați povestea... Deschideți cartea și revista și încercați să găsiți sfârșitul! Bucata scrisă de mine e mai lungă, pentru că e introducerea. A voastră poate fi o propoziție, o frază, o rugă sau un fragment mai mare. Deschideți cartea și continuați povestea! Povestea harului, povestea crucii de pe Golgota!

De ce țineau apostolii unele sărbători și noi nu

lector univ. drd. FLORIN LĂIU

Sărbătorile menționate în Biblie au fost întotdeauna un subiect de discuție în diferite biserici locale.

Chiar după înălțarea Domnului Christos, apostolii încă țineau unele sărbători iudaice, deși, pe de altă parte, se pare că apostolii le condamnau. Cum să înțelegem poziția lor? Care ar trebui să fie atitudinea noastră astăzi?

Este adevărat că apostolii îi mustrau pe învățătorii care insistau că sărbătorile și sabbatele calendaristice mai trebuiau ținute (Col. 2:16,17). Sinodul apostolic hotărâse ca să nu se pună poveri inutile asupra neevreilor care se converteau (Fapte 15:19,24,28). Totuși, sub influența unor învățători iudaizanți și legalști, unii creștini

botezați, dintre neevrei, începuseră să adopte obligativitatea circumciziei și a calendarului mozaic. (Gal. 4:10,11; 5:2-4)

Supărarea apostolului nu era simpla respectare tradițională sau adoptare nevinovată a unei sărbători, ci faptul că acestea implicau doctrina iudaică legalistă, a mântuirii prin merite omenești. Aceste merite sunt considerate în iudaism ca având două surse. Mai întâi, meritele vin în mod ereditar de la patriarhi, de aceea este important să fii evreu sau să intri în iudaism prin circumcizie. Apoi, vin meritele personale, care provin din păzirea, nu neapărat strictă, a legii mozaice. Cum religiile se afirmă în mod obișnuit prin sărbători, adoptarea calendarului iudaic (cu sărbătorile, sabbatele,

calendele și posturile specifice) era privită ca o sursă de merite. De aceea, apostolul era foarte îngrijorat și supărat pe cei care mergeau pe urmele lui și îi stricau lucrarea.

Exista însă și o față nevinovată a acestor sărbători. Dacă, din simpatie pentru evrei și pentru rolul de părinți și înaintași pe care-l avuseseră în istoria mântuirii, creștinul dorea – în mod voluntar și fără implicații legaliste, ci doar din motive social-spirituale – să țină unele sărbători calendaristice, nu era interzis. Mai mult, era tolerată, de asemenea, poziția creștinului „slab” (evreu sau neevreu), care avea conștiința legată de aceste obiceiuri, dar nu le impunea Bisericii și nu îl judeca pe fratele său care le ignora (Rom. 14:4-6,13). O sărbătoare tradițională se

poate respecta și din motive social-misionare, așa cum făcea Pavel adesea, când se referea la Cincizecime

(Fapte 20:16; 1 Cor. 16:8). În privința respectării Sărbătorii Azimilor (care cuprindea Paștele și o săptămână după aceea), avem dovada că și Pavel o respecta, cel puțin când se afla în mediu iudaic: „Iar noi, după zilele azimilor, am plecat cu corabia din Filipi și, în cinci zile, am ajuns la ei în Troa, unde am rămas șapte zile.” (Fapte 20:6)

Comentând cazul, *Comentariul biblic a.z.ș.*, vol. 6 (1957: 386), afirmă: „Pavel pare să fi rămas intenționat la Filipi, din cauza sărbătorii iudaice. Sezonul Paștelui trebuie să fi fost respectat în continuare cu un puternic sentiment religios de către Pavel, care era iudeu, fariseu chiar (cf. Fapte 23:6). Poate că și creștinii începuseră să se gândească la timpul Paștelui ca la o aniversare a morții și învierii lui Christos (cf. 1 Cor. 5:7,8).”

Autorii nu spun că Pavel ar fi făcut aceasta de frica evreilor, ci mai degrabă din simpatie pentru ei și pentru religia lui strămoșească. Mai mult, ideea că s-ar fi putut ca încă din acel timp unii creștini să adopte celebrarea jertfei lui Iisus, cu ocazia Paștelui iudaic, este foarte importantă. Existența unor dispute istorice între creștinii din Asia și cei din Roma, la numai două generații după Pavel,¹ arată că obiceiul trebuie să fi continuat din epoca apostolică.

Creștinii din Asia (strămoșii ortodocșilor) susțineau că Paștele trebuie ținut după calendarul tradițional iudaic, indiferent în ce zi cade 14 Nisan (ca în Evangheliile sinoptice), iar cei din Roma (strămoșii romano-catolicilor), susțineau, pe baza tradiției lor, că Paștele trebuie ținut întotdeauna în zilele de vineri, sâmbătă, duminică (ca în Evanghelia după Ioan), ultima zi fiind cinstită în mod special ca memorial anual al Învierii.

Este interesant de observat că părerea lui Ellen White este în acord cu *Comentariile biblice a.z.ș.* în privința sensului rămânerii lui Pavel în Filipi pentru Sărbătoarea Azimilor: „La Filipi, Pavel a întârziat, **ca să țină Paștele**. [...] Filipenii erau cei mai iubitori și mai devotați dintre convertiții apostolului și, în timpul celor **opt zile ale sărbătorii**, el s-a bucurat

de o comuniune pașnică și fericită cu aceștia.” (AA 1960: 390-391)²

Se afirmă, așadar, că Pavel a mai rămas în Filipi ca „să țină Paștele”, că grupul din Filipi a făcut din ocazia sărbătorii evreiești o ocazie de comuniune și bucurie creștină. Această sărbătorire pascală nu era deloc obligatorie în contextul cultural din Filipi, deoarece ni se spune că cetatea era o colonie romană și nu avea sinagogă. Existase-ră la început doar câteva femei care simpatizau cu iudaismul și care au primit Evanghelia împreună cu exemplul lui (Fil. 4:9). Exemplul lui Pavel includea păzirea Sabatului ca zi de cult în orice context (Fapte 16:13), chiar dacă îl așteptau temnița și

butucii romanilor pe motiv că făcea prozelitism iudaic (Fapte 16:20-24). Dar exemplul lui Pavel mai însemna și aplicarea principiului din 1 Corinteni 9:20-23, care cere adaptabilitate culturală cu toată simpatia, fără sentimente de exclusivism superstițios și superioritate. Doar din iubire pentru suflete și de dragul progresului Evangheliei: „Cu evreii m-am făcut ca un evreu, ca să câștig pe evrei. Cu cei ce sunt ‘sub Lege’, m-am făcut ca și cum aș fi ‘sub Lege’ (deși nu sunt ‘sub Lege’), ca să câștig pe cei ce sunt ‘sub Lege’... M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să măntuiesc pe unii din ei. Fac totul pentru Evanghelie, ca să am și eu parte de ea.”

Din nefericire, acest spirit apostolic de adaptare culturală, care nu are nicio legătură cu compromisul spiritual sau moral și care creează punți sociale și un minimum de solidaritate, este privit cu rezervă, dacă nu cu ostilitate superstițioasă, de mulți credincioși.

Exemplul lui Pavel din Filipi cuprindea și această înclinație mai degrabă spre calendar, pentru a se bucura cu cei ce se bucură, decât pentru a avertiza împotriva presupuselor pe-

² Cf. *Ellen White Estate*, http://www.whiteestate.org/search/published_writings.asp Un alt argument care se aduce adesea în sprijinul vechimii Paștelui creștin este precizarea lui Ioan, când se referă la „Paștele iudeilor” (In 2:13; 11:55; 6:4). Nu spune doar „Paștele”, ci precizează „al iudeilor”, ca și cum ar fi existat și un Paște creștin. Argumentul nu este foarte puternic, dar nici nu poate fi respins fără cântărire.

ricole pe care le-ar conține o anumită sărbătoare desființată sau neînființată de porunca lui Dumnezeu. Nu este niciun păcat în a sărbători odată cu alții marile evenimente mesianice și a face din acestea ocazii de bucurie pentru noi și copiii noștri, și pentru alții. Dimpotrivă, evitarea acră a unor aspecte nevinovate ale culturii creștine va întări în rândurile altora suspiciunea că noi nu suntem creștini, ci anti-

Să sărbătorim deci [...] cu azimile sincerității și adevărului.

1 Corinteni 5:7,8

creștini. Iar în fața propriei conștiințe părem ca unii care am fi mai apostolici decât apostolii, mai adventiști decât Ellen White și mai prudenți decât Iisus Christos.

Iisus obișnuia să participe în mod activ la sărbători, nu doar la acelea poruncite de Dumnezeu prin Moise, ci și la acelea foarte târzii inventate de către evrei (Ioan 10:22; 1 Macabei 4:59). Iisus a făcut aceasta pentru că a iubit poporul din care făcea parte. Ce scuză am avea să nu-l urmăm exemplul?

Bineînțeles, nimeni nu trebuie să ne judece că am renunțat la obligativitatea unui calendar și nu trebuie să judecăm pe nimeni pentru că nu ține sărbătorile mozaice sau creștine (Col. 2:16; Gal. 2:4). Dar un creștin matur este în stare să facă distincție între obligație și permisiune, interdicție și prevenire, ocazie și îngăduință. Dacă Sabatul Decalogului nu se poate negocia, pentru că este universal și veșnic, sărbătorile celelalte, deși neobligatorii, nu sunt totuși interzise. Ar fi o eroare capitală să le cinstim ca pe Sabatul sâmbetei, dar neglijarea totală a acestui aspect este, de asemenea, o eroare de orientare spirituală. Acesta este un subiect la care merită să reflectăm pentru soluții practice. Să sărbătorim cumva?

„Îndepărtați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Christos, Mielul nostru de Paște, a fost jertfit. **Să sărbătorim deci**, nu cu vechiul aluat, nu cu aluatul răutății și vicleniei, ci cu azimile sincerității și adevărului.” (1 Cor. 5:7,8)

¹ A se vedea Wikipedia: quartodecimanism.

Gealaltă eternitate

Semnificația teologică a stigmatelor răstignirii – Un aspect

IOSIF DIACONU

Creștinismul le promite credincioșilor recuperarea Paradisului pierdut prin păcat și inaugurarea pentru veșnicie a unui cer nou și a unui pământ nou, unde „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” (Apoc. 21:4)

Totuși cercetătorul atent al acestui loc atât de imaculat va observa un detaliu care, în funcție de semnificația lui, fie anulează, fie dă valoare întregii eternități.

Detaliul despre care vorbim îl identificăm în Evanghelia lui Ioan 20:24,25, din care cităm: „Apoi a zis lui Toma: 'Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios!'”

Spiritul Profetic notează astfel: „Rămâne doar o singură amintire: Răscumpărătorul nostru va purta pentru totdeauna semnele răstignirii. Pe fruntea Sa rănită, pe coasta Sa, pe mâinile și picioarele Sale vor rămâne singurele urme ale lucrării crude pe care a făcut-o păcatul.” (Ellen White, *Tragedia veacurilor*, p. 609)

Rostul acestui eseu derivă din aceea că semnificația gestului Domnului Isus de a rămâne oarecum *însemnat* pentru eternitate nu trebuie limitat doar la oarecare înțelesuri dermatologice și nici nu trebuie rezumat doar la funcțiile mnemotehnice pe care în mod sigur le are. Dumnezeu, ca estetician desăvârșit precum Îl știm, ar fi rezolvat fără efort acest amănunt *inestetic*.

Pot fi acestea urmele Răului într-o lume a Binelui, fanionul nepieritor al păcatului, mărturia perpetuă a unui

dușman învins, dar căruia veșnicia îi va purta în mod fatal amintirea amară? Nu constituie însăși simpla prezență a acestor stigmatate un neajuns al Binelui?

Trebuie să menționăm aici că biruința Domnului Hristos asupra lui Satana este deplină și necondiționată. Prin jertfa Sa, Domnul Hristos a obținut dreptul de a eradica orice urmă a păcatului. Nedesăvârșiri, infirmități, lipsuri – toate acestea sunt anulate, iar planeta noastră este adusă împreună cu toți cei mântuiți la condiția edenică.

Înțelegem de aici că gestul Mântuitorului de a purta cu Sine prin toată eternitatea stigmatetele răstignirii este *absolut deliberat*. Or, dacă Domnul a optat să poarte pe trupul Său aceste semne în mod permanent, cu siguranță că a ales așa, pentru că acestea

au o semnificație unică, pe care nimic altceva nu o poate transmite.

Pentru a găsi răspunsul la această enigmă, apelăm din nou la Revelație: „Privindu-L pe Hristos în slava Sa, profetul spune: 'Din mâna Lui pornesc raze și acolo este ascunsă tăria Lui' (Habacuc 3:4). În mâinile pironite și în coasta străpunsă din care a curs sângele purpuriu, care l-a împăcat pe om cu Dumnezeu – acolo este slava Mântuitorului nostru, acolo 'este ascunsă tăria Lui.'” (*Ibidem*, p. 609)

În lumina acestor gânduri, înțelegem că semnele răstignirii ascund argumentul puterii Mântuitorului. Autoritatea și lucrarea Lui sunt generate și se justifică prin aceste stigmat. În aceste stigmat găsim reazemul Eternității și motivul pentru care ea este ceea ce este. Ele explică ordinea și configurația veșniciei. Semnele Domnului sunt motorul întregii creații.

Dacă așa stau lucrurile, cum putem înțelege sensul acestei puteri? În ce fel sunt semnele răstignirii reazem și motor al ordinii veșnice?

Semnele răstignirii poartă în ele eșecul fiecăruia dintre noi, eșec care a făcut posibilă deschiderea unor paliere existențiale, fructificate nu pe acest pământ, ci în veșnicie. Acolo, Dumnezeu Își află Fiul răstignit pe cruce, iar Domnul Isus Își află propria viață, murind.

În semnele răstignirii își află copilul mama care a murit la nașterea lui, își află soția bărbatul răpus de boală, tot acolo își află tânărul examenul picat și care i-a determinat o viață cenușie; acolo vor fi ochii celor care nu văd și urechile celor care nu aud, tot ce au pierdut în diferite circumstanțe tragice.

Acolo se află lacrimile noastre împreună cu lacrimile lui Dumnezeu. Dar aceste lacrimi au fost preluate de Hristos și valorificate în eternitatea trăită de cei mântuiți.

Aceasta semnifică faptul că religia creștină nu eludează problema suferinței umane prin profilaxie de ocazie și nici prin sofisticate mecanisme psihologice.

Pentru creștinism, eșecul este cu adevărat eșec, fără remediu, iar funcția sa recuperatorie constă nu în faptul că regăsește ceea ce a fost pierdut, ci valorifică suferința într-o eternitate

construită tocmai pe aceasta. Iată un pasaj grăitor în acest sens: „Pentru toată cunoștința pe care am fi putut s-o câștigăm, dar n-am câștigat-o, vom suferi o pierdere veșnică, chiar dacă sufletele nu le vom pierde.” (Idem, *Mărturii speciale pentru predicatorii Evangheliei*, Craiova, 1994, p. 130)

Aceasta ne spune că, în eternitate, nu vom găsi ceea ce aici, prin accident sau opțiune, am pierdut. Eternitatea este împlinirea maximală a tot ce am construit aici. Astfel, pe acest pământ ne conturăm propria *geografie* a eternității. Pe pământ ne stabilim parametrii între care se va desfășura eternitatea noastră.

Aceasta nu înseamnă că în veșnicie nu ne vom întâlni mamele sau soții sau nu vom recăpăta integritatea trupului. Ci ne referim la faptul că nu vom recăpăta acel segment de experiență pe care l-am pierdut pe pământ prin absența persoanelor dragi sau a eșecurilor de un fel sau de altul.

Dorim să ilustrăm: un tânăr de douăzeci de ani cu un caracter frumos și abilități practice dezvoltate are un accident de mașină și moare. În aceste condiții, veșnicia cu care îl va răsplăti Dumnezeu va ține cont de aceste două valori: valoarea *prin prezență* a celor douăzeci de ani de viață și valoarea *prin absență* a celor șaiszeci de ani pierduți. Eternitatea nu-i va compensa cu nimic lipsa acelor ani de viață pe care el i-a pierdut, ci, în primul rând, îi va împlini la nivel etern valorile de bine, frumos și util dezvoltate în cei douăzeci de ani și, în al doilea rând, eternitatea tânărului poartă chipul a ceea ce putea fi construit prin eșecul său, prin absența celor șaiszeci de ani de viață.

Astfel, stigmatul răstignirii sunt mărturia tuturor lacrimilor noastre, a pierdutului din noi sau de lângă noi.

Și care dintre noi nu a pierdut măcar o dată în viață ceva atât de scump inimii noastre: fie sănătate, fie pe cineva drag, fie abilități sau ocazii? Altfel ar fi arătat eternitatea lui David dacă n-ar fi păcătuit și nu și-ar fi pierdut cei patru fii. Veșnicia nu-i va aduce înapoi acel segment de experiență și împlinire pe care le-a ratat, însă, prin pocăința lui, se va da chip acelei veșnicii care împlinește ceea ce a pierdut.

Or, stigmatul răstignirii Domnului Isus semnifică o altă eternitate – cealaltă eternitate – a pierdutului nostru, a suferințelor noastre, a neînțeleșului nostru, a durerii noastre. Iar drept căpetenie a tuturor celor care au plâns vreodată pentru ceva Se pune Dumnezeu Însuși, prin moartea reală a Fiului Său. În semnele răstignirii Își va afla El *pierdut* Fiul murind și ne vom afla fiecare dintre noi plânsul. În semnele Domnului Isus Hristos ne vom purta prin veșnicii propriile stigmat, urme ale răstignirii noastre.

Eternitatea trăită de cei mântuiți ar fi putut avea o altă configurație. Dar, datorită a ceea ce cu toții am pierdut, aceasta nu a mai fost posibilă. Totuși aceste eșecuri au fost revalorificate de jertfa Mântuitorului, dând astfel formă eternității pe care o vor trăi cei mântuiți. Despre ceea ce am pierdut fiecare și despre modul în care acest *pierdut* a fost revalorificat mărturisesc stigmatul răstignirii.

Astfel, așa după cum crucea nu este simbolul eșecului, cum pretinde cel rău, ci este semn al biruinței eterne asupra păcatului, tot astfel semnele răstignirii nu constituie urma de neșters a păcatului într-o lume desăvârșită, ci arată înspre o realitate prin a cărei pierdere, prelucrată de Hristos, irumpe în viața veșnică.

Îndemnul de final este acela de a crede, de a iubi, de a trăi și de a crea. Să facem tot ce putem ca să dăm cel mai strălucit chip eternității noastre. Folosește orice ocazie de bine, util și frumos, conștient fiind că nimic nu se va mai întoarce. Fă tot ce poți mai bine și bucură-te cu toată puterea ta de viață. Învăță să apreciezi, să înțelegi, să aștepti și să fii de ajutor.

Și, dacă nu putem să trecem prin viață fără să pierdem sau să plângem, să ne aducem aminte că superioritatea și geniul credinței noastre stau în aceea că avem un Mântuitor. Fără El, toate eșecurile, toate neîmplinirile și frustrările constituie catastrofe ireversibile. Dar, puse în mâinile Lui, vor deveni materia primă a unei veșnicii ce nu și-ar fi avut nici ființa, nici strălucirea pe care le vor avea.

Dumnezeu știe ce să facă cu lacrimile noastre, iar semnele răstignirii vor aminti etern despre aceasta.

Măsuța cu nisip (VI)

DECLARAȚII INSPIRATE DESPRE OPONENȚII DOCTRINEI SANCTUARULUI

lector univ. drd. FLORIN LĂIU

Demersul teologic anterior pare pentru unii o spiritualizare sau o abstractizare a realităților cerești. Adesea se citează cuvintele scrise de Ellen G. White în 1905, în cursul crizei Kellogg (medic și susținător al unui tip de panteism): „În viitor, vor apărea amăgiri de orice fel și avem nevoie de teren solid pentru picioarele noastre. Avem nevoie de stâlpi de susținere solizi pentru clădire. Să nu fie scos nici un singur țărș din ceea ce Domnul a stabilit. Vrajmașul va introduce teorii false, ca de exemplu, *doctrina că nu există Sanctuar*. Acesta este unul dintre punctele în care va avea loc o îndepărtare de la adevăr.” (RH, 25 mai 1905; CW53). (Subilierea mea)

Se înțelege că un Dumnezeu impersonal, sau care cel puțin nu se manifestă niciodată și nicăieri într-o formă proprie, vizibilă și spațială, un „Dumnezeu panteist” care este suflul Universului (ca în anumite filozofii

și religii), nu este interesat să locuiască într-un sens special, vizibil, într-un locaș personal, unic, împreună cu creaturile Lui inteligente. Dumnezeu doctorului Kellogg locuia în natură și, în special, în organismul uman. De aceea el a numit corpul uman „templul viu”,¹ iar un templu în cer nu-și mai avea rostul. Curățirea Sanctuarului din Daniel 8:14 era interpretată ca fiind transformarea radicală a organismului prin trăirea principiilor reformei sanitare. Chiar unii adventiști de ziua a șaptea proeminenți l-au urmat pe Kellogg. Pentru a confirma că Ellen White se referea la teoriile care subminează doctrina Sanctuarului, așa cum era filozofia lui Kellogg, sau doctrinele care neagă o fază sau ambele faze ale lucrării lui Iisus, este foarte potrivită declarația ei din 1903: „Aș putea spune mult cu privire la Sanctuar, la chivotul conținând Legea lui Dumnezeu, capacul chivotului, care este

tronul harului; îngerii de la marginile chivotului și alte lucruri în legătură cu Sanctuarul ceresc și cu marea Zi a Ispășirii. Aș putea spune mult cu privire la tainele cerului; dar buzele îmi sunt închise. N-am nicio înclinație să încerc să le descriu. Eu n-aș îndrăzni să vorbesc despre Dumnezeu așa cum dumneata, dr. J. H. Kellogg, ai vorbit despre El. El este înălțat și preainalt și slava Lui umple cerurile (Hab. 3:3). Glasul Domnului este puternic; el face să tremure cedrii Libanului (Ps. 29:5). „Domnul este în templul Lui cel sfânt; tot pământul să tacă înaintea Lui.” (Hab. 2:20)²

Concomitent cu erezia lui Kellogg, apăruse și teoria lui A. F. Ballenger despre Sanctuarul ceresc.³ Spre deosebire de Kellogg, acesta accepta existența reală a unui sanctuar bipartit în cer. Deosebirea era că în interpretarea lui, cele două faze ar fi fost: slujirea lui Melchisedec în Sfânta, înainte de

¹ <http://www.sdanet.org/atissue/white/haloviak/hal-egw1.htm>

² MR No. 213; Manuscript Releases Volume Four (1990), page 58; Let 253, 1903.

³ <http://www.ex-sda.com/cast-out.htm>

cruce, și slujirea lui Iisus în Sfânta Sfințelor, după cruce. În unele aspecte tehnice, Ballenger poate să fi avut dreptate, însă era fundamental greșit în ce privește concluziile și mesajul. În cazul lui, Ellen White, de asemenea, s-a exprimat categoric împotriva: „Știu că subiectul Sanctuarului stă în picioare, în neprihănire și adevăr, așa cum l-am susținut noi timp de mulți ani. Vrajmașul este cel care conduce mințile unora pe cărări lăturalnice. Lui îi place când cei care știu adevărul ajung să fie absorbiți de colectarea de texte biblice pe care să le îngrămădească în jurul unor teorii eronate, care nu au temei în adevăr. Textele biblice folosite astfel sunt aplicate greșit; ele n-au fost date pentru a susține eroarea, ci pentru a întări adevărul.” (*Gospel Workers*, 1915, p. 303,) „Noi nu trebuie să primim cuvintele acelora care vin cu un mesaj care contrazice punctele speciale ale credinței noastre.” (*ISM* 160-62).

De aici, unii trag concluzia că noi ar trebui să fim satisfăcuți a copia înțelegerea și argumentația pionierilor, în special exprimarea exactă a lui Ellen White. Situația poate fi uneori paradoxală, dar există o sursă sigură și fundamentală, care nu trebuie abandonată sau eludată în favoarea niciunei înțelegeri istorice, fie ea și a lui Ellen White: „Noi putem învăța mult și ar trebui să cercetăm Scripturile în mod continuu, ca să vedem dacă aceste lucruri sunt așa (cf. exemplul bereenilor: Fapte 17:11). Oamenii lui Dumnezeu trebuie să-și fixeze privirile acum asupra Sanctuarului ceresc, unde ultima slujire a Marelui nostru Arhiereu în lucrarea de judecată este în progres – acolo unde El mijlocește pentru poporul Lui.”⁴

Referitor la privilegiul și datoria de a verifica personal și colectiv doctrinele pe care le susținem, Ellen White spunea în anul 1892⁵: „Nimeni nu are nicio scuză pentru a lua poziția că nu mai există niciun adevăr de descoperit și că toate expunerile noastre biblice ar fi fără eroare. Faptul că anumite doctrine au fost susținute ca adevăr timp de mulți ani de poporul nostru, nu este o dovadă că ideile noastre sunt infailibile. Vârsta⁶ nu va prefăce eroarea în adevăr, iar adevărul își poate permite să fie „fair” (deschis, nepărtinitor). Nicio doctrină adevărată nu va pierde nimic printr-o investigație minuțioasă.

⁴ *The Review and Herald*, 27 noiembrie 1883; *Evanghelizare*, p. 222, 223, în orig.

⁵ *The Review and Herald*, 20 decembrie 1892; CW 35.

⁶ Această referire la timp este destul de interesantă, în special când o punem alături de declarațiile lui Ellen White cu privire la teoria lui Ballenger despre Sanctuar. În acea împrejurare, Ellen White trimite la autoritatea scrierilor pionierilor, la autoritatea manifestării supranaturale a Duhului Sfânt prin viziuni în timpul în care pionierii au studiat și au pus bazele primelor doctrine a.z.ș. și la autoritatea timpului („ultimii cincizeci de ani”) văzut ca un test (*ISM* 160-62). Reacția ei însă poate fi înțeleasă din perspectiva propriei experiențe. Ea avea încrederea că, dacă Biblia ar fi înțeleasă corect, nu ar exista nicio contradicție între mulțimea de texte adusă de Ballenger și credința istorică adventistă despre Sanctuar.

Cred însă că, dacă scrisoarea ei despre fenomenul Ballenger este luată ca o atitudine suficientă, de principiu, pentru orice situație asemănătoare, o facem pe Ellen White să se contrazică flagrant cu sine. Până la urmă, tot Biblia rămâne temeiul învățăturii creștine, iar confruntarea diverselor citiri personale ale Bibliei este inevitabilă.

Să ne cunoaștem familia adventistă...

DANEMARCA

Considerată de mulți drept cel mai fericit loc de pe planetă, Danemarca a reușit să se impună ca o super-putere, în ciuda faptului că are un teritoriu de numai 43.098 km². Țara este așezată la nord de Germania, la sud de Norvegia și la sud-vest de Suedia, între Marea Nordului și Marea Baltică, singura graniță terestră fiind cea cu Germania, și are o populație de numai 5,5 milioane de locuitori. Groenlanda și Insulele Feroe sunt teritorii daneze autonome. Protestantismul a pătruns încă de la începuturile lui pe acest teritoriu, iar astăzi, peste 82% dintre locuitori sunt membrii ai Bisericii Luterane, următorul grup religios fiind islamicii – 5% din populație.

Mesajul adventist a ajuns pe acest teritoriu prin intermediul publicației *Advent Tidende*, editată de John Matteson pentru credincioșii adventiști de origine daneză din SUA. Ca urmare a numărului mare de solicitări venite din partea cititorilor, pe 6 iunie 1877, Matteson sosește în Danemarca, fiind primul misionar pentru acest teritoriu și pentru Țările Scandinave. În ciuda opoziției și a amenințărilor, la doar câteva luni de la sosire va boteza primii convertiți, iar în mai 1878 va organiza prima biserică adventistă cu 27 de membri. În 1883 se va deschide prima școală a bisericii, iar în 1897 se va deschide primul sanatoriu. Un an mai târziu, lângă Copenhaga, va începe să funcționeze – în două clădiri care aparținuseră familiei regale – Sanatoriul Skodsborg, iar lângă el se va deschide și o fabrică de alimente sănătoase.

Astăzi, Danemarca face parte din Diviziunea Trans-Europeană, având aproape 2.600 de membri, care se închină în 46 de biserici. Instituțiile de sănătate, chiar dacă nu în mare parte mai aparțin bisericii, continuă să răspândească mesajul dragostei lui Dumnezeu unei lumi tot mai legate de prezent. În 2009, Departamentul Tineret al Uniunii Daneze a organizat o serie de întâlniri pentru promovarea studiului biblic. Numărul mare de participanți și impresiile de la sfârșitul programului dovedesc încă o dată puterea Cuvântului și foamea după Dumnezeu din sufletele tuturor oamenilor.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

Un șef de trib creștin

HANNA BOTA

In satul Yakupen, de pe insula Tanna, Sam Usua este șef. E un om blajin, așezat, tăcut, gânditor, care vorbește rar, fără să se repeadă la răspunsuri ca Joselyn, soția lui sfătoasă. Parcă femeia era purtătorul de cuvânt al satului.

„Acum multe sute de ani, în satul nostru s-a înființat pentru prima dată *nakamalul*, aici e centrul acestei instituții”, îmi povesteau ei. *Nakamalul* este coliba tabu, locul sfânt unde se adună bărbații satului pentru a discuta problemele care afectează viața întregului colectiv, un loc interzis femeilor. În fiecare după-amiază, bărbații lasă orice activitate și se adună în acest spațiu construit întotdeauna sub un arbore uriaș de banian, arbore considerat sfânt. În *nakamal*, bărbații beau kava, un drog preparat de ei înșiși din rădăcinile plantei cu același nume. Pisează rădăcinile într-un bol, apoi toarnă apă și strecoară compoziția de câteva ori printr-o sită deasă, o pânză, iar lichidul cafeiniu rezultat din acest proces se bea dintr-o răsuflare, ca efectul să fie sigur. După câteva cani consumate, bărbații intră într-o stare de relaxare, de bucurie și voie bună, devin foarte vorbăreți și feriți. Stau în *nakamal* până la orele târzii ale nopții. Nicio hotărâre nu se poate lua fără să fie sub influența kavei, ei consideră că, prin această băutură, spiritele aduc înțelepciune, iau mintea în stăpânire și îi supun pe oameni influenței divine. Între timp, femeile lucrează în grădină, în gospodării, găsesc, îngrijesc copiii, care sunt în număr mare în

fiecare familie, trimit de-ale gurii în *nakamal* pentru bărbații lor, ca ei să fie bine văzuți de ceilalți, dacă rămân flămânzi sunt făcuți de rușine. Orele în șir de inactivitate pentru bărbați au dezvoltat un soi de lene care, până la urmă, împovărează femeile și sărăcește familia, satul.

Sam Usua a devenit creștin adventist împreună cu întreaga familie. Într-un sat tradițional, nimeni nu-și poate schimba religia dacă nu i se permite de către șef, dar șeful poate să facă orice dorește, așa că nimeni nu a avut ce comenta când Sam a decis să adopte noua religie, atât de diferită de cele tradiționale. Joselyn e foarte activă în societatea femeilor din biserică, ea este lider și știe cum să influențeze familiile pentru a-și educa copiii în noul spirit, care să elimine puterea nefastă a tradițiilor. Sam Usua a făcut un pas uriaș pentru satul lor. „Dacă aici a fost inima *nakamalului* de pe insula Tanna, atunci tot aici a trebuit să aibă loc și încheierea acestei tradiții”, îmi spune el zâmbind blajin. „Pur și simplu am desființat *nakamalul*.” Îmi arată cu mâna o zonă sub un banian de la marginea satului, o zonă care inițial fusese considerată sfântă. Merg până acolo și fotografiez locul. N-au rămas din construcția *nakamalului* vechi decât patru-cinci stâlpi de susținere din lemn, înverziți deja, acoperișul a fost dărâmat, pereții de bambus dați jos. Au crescut buruieni, iar arealul de sub banian, altădată bătătorit și intens circulat, acum e năpădit de ierburi, vegetația a

învinș un spațiu care servea ca loc de închinare la spiritele totemice ascunse în pietrele sacre; nu se mai bea kava pentru a lua decizii, nu se mai bea nici pentru plăcerea personală. Deși nu creează dependență chimică, nu e ușor să te lași de kava datorită senzației plăcute pe care o provoacă, așa că cei care devin creștini și se înfrânează sunt respectați în mod aparte. După exemplul lui Sam Usua, mulți din sat au acceptat creștinismul, dar mai sunt unii care se adună după-amiezile pentru a bea drogul, nu în *nakamal*, ci sub un banian stingher, șeful satului nu interzice obiceiul celor care sunt încă seduși de puterea acestui viciu.

Joselyn este mândră de hotărârile bărbatului ei. „M-am căsătorit cu el pentru că așa au ales părinții și șeful din satul meu, nu tu îți alegi partenerul în sistemul tradițional de viață, dar am avut noroc”, îmi spune, „nu m-a bătut niciodată, este un caz rar sau inexistent prin satele noastre”, râde ea când întreb dacă în alte familii există violență domestică, „a fost blând și bun, iar de când am devenit creștini, deciziile luate pentru binele satului au schimbat toată închinarea, tot ce înseamnă viața de familie. Acum bărbații nu-și mai pierd vremea ore în șir în *nakamal*, lăsând munca pe seama femeilor ocupate oricum cu gospodăria și îngrijirea copiilor.” Aveam să trec și prin alte sate în care creștinismul urmează să fie religia majoritară, dar în acelea *nakamalul* este încă instituția cea mai importantă, sătenii petrec ore în șir în lenevie și consum de kava,

mi-am dat seama cât de important este gestul înfăptuit de Sam Usua, un gest avangardist, care va fi cu greu preluat de alte sate, dar pasul făcut a deschis un drum fără întoarcere. Sunt mândră că acest șef de sat este fratele meu.

Peste o vreme, când am plecat de pe insula Tanna ca să vizitez triburile kiai, în satul Morocari, *nakamalul* era așezat la doar câțiva metri de coliba în care dormeam eu. Seară de seară, bărbații se adunau și, până pe la unu-două noaptea, bocăneau pisând rădăcinile de kava într-un recipient care suna cu o bufnitură ce se propaga în noapte, până departe. Apoi, după ce beau din licoarea cafenie, li se dezlegau limbile și vorbeau toți odată, râdeau fără încetare și iar țipau, încât nu puteam să dorm sub nicio formă.

Știam că în *nakamalul* din Morocari mai există pietrele pe care ei le consideră sfinte, pietre la care se închină făcând rugăciuni spiritului sălășluit în ele. Sătenii credeau că ei provin din banană, iar pietrele păstrau spiritul bananei care îi ajuta să aibă recolte bogate, ploi la vreme, soare pentru coacerea fructelor etc. L-am rugat pe preot să-mi arate pietrele, dar era interzis, eu nu aveam voie să intru în spațiul sfânt, dar a fost de acord, pentru prima dată în viață, să le fotografieze. I-am arătat cum funcționează aparatul și am reușit, astfel, să văd și eu pietrele care sunt printre ultimele neîngropate. Preotul a fost de acord să mi le fotografieze poate și pentru că, stând de vorbă, am încercat să-i explic că Dumnezeu este în cer, că Isus L-a făcut cunoscut, și acum, prin jertfa Lui, avem intrare la Dumnezeu fără să-L mai căutăm în pietre sau în totemuri ca fructe, legume, păsări, pești etc., cum cred vanuazezii despre origini. Dar ei, chiar dacă declară că acceptă credința în Isus, mai fac o mixtură între creștinism și vechile credințe de care scapă destul de greu, tradițiile sunt adânc înrădăcinate în felul lor de a gândi, poate ar avea nevoie de cineva care, învățând limba lor, să îi educe pas cu pas, privind fiecare aspect al credinței, până ajung la convingere și adevărurile

pătrund nivelul lor de înțelegere. Când preotul satului Morocari și-a mărturisit credința în Isus, el era convins că rugându-se pietrelor, de fapt, se roagă adevăratului Dumnezeu. Nu era pentru prima dată când întâlneam acest crez: cu câteva zile în urmă fusesem în satul Laruanu, acolo îl întâlnisem pe Willy, fiul fostului preot din sat, spun fost preot, pentru că acum câțiva ani acesta, împreună cu întreaga familie, devenise creștin adventist. Întrebând în ce consta închinarea tradițională, tatăl lui Willy a fost de acord să aflu amănunte despre această închinare, dar pentru că el nu vorbea engleza, i-a dat voie lui Willy să-mi explice el: „Pietrele sfinte care adăposteau spiritul rădăcinii de yum (pentru că satul nostru are originea în rădăcina de yum) erau ascunse într-un loc tabu, unde nu avea voie să pășească decât tatăl meu. De câte ori începeau lucrările de plantare, apoi de recoltare în grădini, el mergea și împlinea ritualuri de închinare și magie, care să convingă spiritul divin

să ne dea o recoltă bogată, nouă și satelor din vecini care cereau aju-

tor de la tata. Dacă cineva pășea în spațiul sfânt unde erau ținute pietrele (nu erau în *nakamal*, ci într-un colț de pădure), putea fi pedepsit de spirite, iar dacă mergea noaptea, chiar și prin preajma acelui loc, putea să le întâlnească. Willy era convins că, de fapt, înainte de a cunoaște credința biblică, ei se închinau tot lui Dumnezeu, dar prin intermediul pietrelor, pentru că atât pricepeau ei să facă! Ca argument,

mi-a povestit o experiență pe care a avut-o în preajma vârstei de 12 ani. Fusesse în grădina lor unde plantau yum (iar pentru că tatăl era preot, în grădina lor creștea cel mai mare yum din toată zona, de lungime dublă față de yumul vecinilor, iar când era dus la piață se adunau oameni din toate părțile de pe insulă ca să admire uimiți de minune). Deja soarele scăpăta spre apus, așa că întorcându-se în sat, trebuia să treacă pe lângă peticul de pădure, locul sfânt unde erau ascunse pietrele, ca să fie ferite de ochii sătenilor. I s-a făcut teamă. Atunci, deasupra copacilor pădurii, a văzut o ființă cu piele albă, îmbrăcată în strălucire, cu o față frumoasă și plăcută. Nu i-a vorbit nimic, doar l-a privit cu bunăvoință, lui i-a trecut frica, dar și acum, povestind, era convins că fusesse Isus. Spune că nu era singurul care L-a văzut.

După ce s-au creștinat, pietrele au fost îngropate într-un loc neștiut de nimeni, ca nimănui să nu-i mai vină ideea de a se închina lor, așa că în sat la ei nu se mai închină nimeni pietrelor sacre, chiar dacă nu toți au acceptat religia creștină, dar nici acum nu are nimeni curajul să meargă în spațiul sacru de odinioară, respectul și teama sfântă pentru acel loc încă persistă.

Era spre înserat, ne-am dus să vedem locul, pădurea era sălbatică, se vedea că nimeni nu mai trecuse de multă vreme pe acolo, nicio cărăruie, niciun loc defrișat, doar copaci și plante până la brâu. Apoi s-a oprit sub un copac și mi-a arătat vechiul loc al pietrelor: „Să știi că tu ești primul om care vede locul acesta în afară de tatăl meu și de mine, căci deja el mă iniția pentru închinare, știind că, atunci când voi fi mare, eu voi deveni preotul satului.” Era emoționat. Pentru mine nu însemna nimic locul acela. Mi-a arătat și grădina lor de yum, care era foarte îngrijită: „Yumul vostru este la fel de mare ca atunci când se mira lumea?” îl întreb. „Nu, nu mai este, acum și al nostru este la fel ca al tuturor, dar eu tot cred că cel căruia ne închinăm noi era Dumnezeu. El a așteptat până am priceput ce înseamnă mântuirea, apoi am renunțat la pietre ca să ne închinăm direct Lui.”

De vorbă cu președinții

In ultima lună a anului, Conferințele au votat strategia lucrării pentru anul 2010. I-am rugat pe președinți să ne răspundă la câteva întrebări legate de strategia adoptată și de pregătirile pentru împlinirea proiectelor misionare. Am obținut răspunsuri la următoarele întrebări:

Conferința Transilvania de Nord

1. Frate președinte, câte localități și orașe în care doriți să lucrați aveți pe teritoriul Conferinței?

Pe teritoriul Conferinței Transilvania de Nord se găsesc 40 de orașe, dintre care 17 pot fi considerate zone albe, deoarece în fiecare dintre ele avem mai puțin de 5 membri. Strategia misionară pentru zonele albe stabilește plantarea unei grupe sau biserici în fiecare district organizat, recrutarea a 17 evangheliști laici pentru deschiderea câmpurilor misionare reprezentate de orașele care se constituie zonă albă (ex: Blaj, Năsăud, Sângeorz-Băi, Jibou), precum și trimiterea unor echipe în misiune externă (Moldova, Kenya, Vanuatu etc).

2. Sunteți pregătiți pentru un seceriș bogat în această primăvară?

Dimensiunea practică a lucrării este testul adevărului cu privire la consacrarea fiecăruia: „... după roadele lor îi veți cunoaște”; iar roadele se văd la seceriș. Până atunci, îmi exprim

încrederea că pastorii își vor concentra credința spre împlinirea planurilor de a-i salva pe cât mai mulți acum — în clipa, ora, ziua, săptămâna, luna, anul și mandatul prezent. „Majoritatea bisericii” încă nu este pătrunsă de ideea misiunii totale. Uriașul încă dormitează și e nevoie de o înviorare adusă de Duhul Sfânt prin metoda „Roagă-te și lucrează!” pentru a-l trezi. Nu se discută prioritatea trezirii, ci ordinea ei! Ar fi bine ca mai întâi să mă las trezit „eu” de Duhul pentru a-i ajuta apoi pe alții.

3. Care este rolul copiilor și al tinerilor în această bătălie pentru cer?

Tinerii sunt o armată bine motivată prin Duhul Sfânt (Ioel 2:28), alcătuind prima linie a frontului misionar. Ei vor salva multe suflete și slujesc dezvoltându-și tot mai mult darurile încredințate de Dumnezeu.

4. Știm că lucrarea Domnului se face prin Duhul Sfânt, dar El pune la lucru oameni. Ce mijloace de stimulare, motivare și susținere veți folosi pentru a-i antrena și pentru a-i angaja în împlinirea strategiei pe pastori și pe membrii bisericii?

Vizitele în comunități vor fi ocaziile de aur pe care fiecare slujbaş de la Conferință să le folosească pentru a promova ideea misiunii totale. Împreună cu pastorii, vom crea ocazii de motivare și instruire care să-i implice pe toți slujbaşii de la fiecare nivel al bisericii. Prin fiecare departament, Evanghelia va ajunge „la firul ierbii” pentru a răspunde nevoilor oamenilor.

5. Aveți un mesaj pentru biserici?

Misiunea de a salva este viața și bucuria lui Dumnezeu atâta vreme cât există un om păcătos. Misiunea Lui este și misiunea celor ce răspund iubirii Lui. De aceea, vă chem, dragi membri ai Conferinței Transilvania de Nord, să trăim împreună cu El și să ne bucurăm de misiunea pentru sufletele pe care El vrea să le aducă prin voi în veșnicia Lui!

Romeo Asanache,
președintele Conferinței Transilvania de Nord

Conferința Muntenia

1. Frate președinte, câte localități și orașe în care doriți să lucrați aveți pe teritoriul Conferinței?

Pe teritoriul Conferinței Muntenia avem 81 de districte cu 86 de pastori angajați, 2.422 localități, dintre care 295 localități cu prezență adventistă. De asemenea, pe teritoriul Conferinței avem 56 orașe dintre care 12 orașe fără prezență adventistă.

2. Sunteți pregătiți pentru un seceriș bogat în această primăvară?

Avem în desfășurare proiecte cu următoarele ținte și avem credința că vom avea izbândă. Redau câteva dintre proiectele noastre:

Înființarea de biserici noi:

a. 10 noi proiecte de plantare de biserici în zonele albe.

b. 5 biserici noi, de cartier, iar în București și o biserică de limba engleză.

c. 8 biserici noi – finalizarea proiectelor de plantare deja începute – Măcin, Ovidiu, Vulcana-Băi, Șotânga, Pogoanele, Bolintin, Hârșova, Insula Mare a Brăilei.

d. Un proiect de plantare de biserici pentru fiecare district pastoral.

Înființarea a 3 școli noi, primare și gimnaziale – Școala „Mihai Ionescu” să aibă clădire proprii.

Demararea proiectului unui sanatoriu – teren, proiect, sponsori, parteneri – cel puțin 50% din construcție.

Realizarea unui nou centru de tineret, mai accesibil din punct de vedere geografic și conform standardelor specifice activităților destinate copiilor și tinerilor.

Asociații de tineret active în fiecare biserică în care sunt copii și tineri.

Demararea proiectului pentru un spital adventist – sponsori, teren, proiect, parteneri externi (Loma Linda).

Inițierea unui proiect pentru construirea unui azil pe teritoriul Conferinței.

3. Care este rolul copiilor și al tinerilor în această luptă pentru cer?

Există un proiect în care vor fi implicați și copiii, și tinerii.

De exemplu:

- în cadrul Școlii Biblice de Vacanță, copiii trebuie să-și invite colegii.

- evanghelizări T25 conduse doar de tineri

- în cadrul proiectelor bisericii locale, tinerii vor avea anumite roluri.

4. Știm că lucrarea Domnului se face prin Duhul Sfânt, dar El pune la lucru oameni. Ce mijloace de stimulare, motivare și susținere veți folosi pentru a-i antrena și pentru a-i angaja în împlinirea strategiei pe pastori și pe membrii bisericii?

a. Întâlnirile cu slujbașii din toamnă au fost unul dintre aceste mijloace care au avut o eficiență bună.

b. Strategia Conferinței va ajunge la fiecare biserică locală pentru a ști ce ne propunem pentru următorii ani.

c. Conferința va scoate un buletin informativ, care va ajunge la fiecare biserică locală, în care ne vom putea prezenta frământările, dar și așteptările noastre.

d. Vizite de încurajare ale membrilor Comitetului Conferinței în districte.

Puncte slabe:

Implicarea membrilor într-un procent sub 10%; nefolosirea potențialului feminin.

Referitor la ce ar trebui să facem ca să le aducem în ordine, cred că o relație mai apropiată între Comitetul Conferinței, pastori și bisericile locale ar fi rezolvarea acestor puncte slabe.

Georgel Pîrlitu,
președintele Confe-
rinței Muntenia

Conferința Transilvania de Sud

1. Frate președinte, câte localități și orașe în care doriți să lucrați aveți pe teritoriul Conferinței?

Dacă vrei să cauți pe harta țării Conferința Transilvania de Sud, va trebui să miști degetul de-a lungul orașelor: Brașov, Sibiu, Târgu-Mureș, Miercurea Ciuc și Sfântu-Gheorghe, cuprinzând cinci județe.

De când a fost organizată (la 1 ianuarie 1992), Conferința a ajuns să numere 9.374 membri – români, maghiari și gabori –, activi în 149 biserici locale și 39 grupe. 52 de pastori îi slujesc în 46 districte.

Dintre cele 46 de orașe de pe întinsul Conferinței Transilvania de Sud, în 44 există prezență adventistă (în 36 sunt biserici sau grupe).

2. Dacă însă din totalul de 1.200 de localități din Conferință scădem cele 189 de localități în care avem biserici/grupe, ne întrebăm: Cum veți putea termina lucrarea în celelalte 1.000? Sunteți pregătiți pentru un seceriș bogat în această primăvară?

Răspunsul îi aparține lui Dumnezeu. Statistic vorbind, fiecărui membru îi revin 230 de locuitori de

avertizat cu privire la iminența Mare-lui Advent!

3. Care este rolul copiilor și al tinerilor în această luptă pentru cer?

Încă de la prima întâlnire, comitetul Conferinței și-a pus ca țintă misiunea pentru tineri.

În strategia pastorului, pe primul loc se află dublarea numărului de copii și tineri. Cum? Creând programe care să răspundă nevoilor lor specifice și apoi aruncându-i în lucrare. Lipsiți de prejudecăți și cu o credință care sfidează obstacolele, mieușii pot face cel mai mult pentru Evanghelie!

4. Știm că lucrarea Domnului se face prin Duhul Sfânt, dar El pune la lucru oameni. Ce mijloace de stimulare, motivare și susținere veți folosi pentru a-i antrena și pentru a-i angaja în împlinirea strategiei pe pastori și pe membrii bisericii?

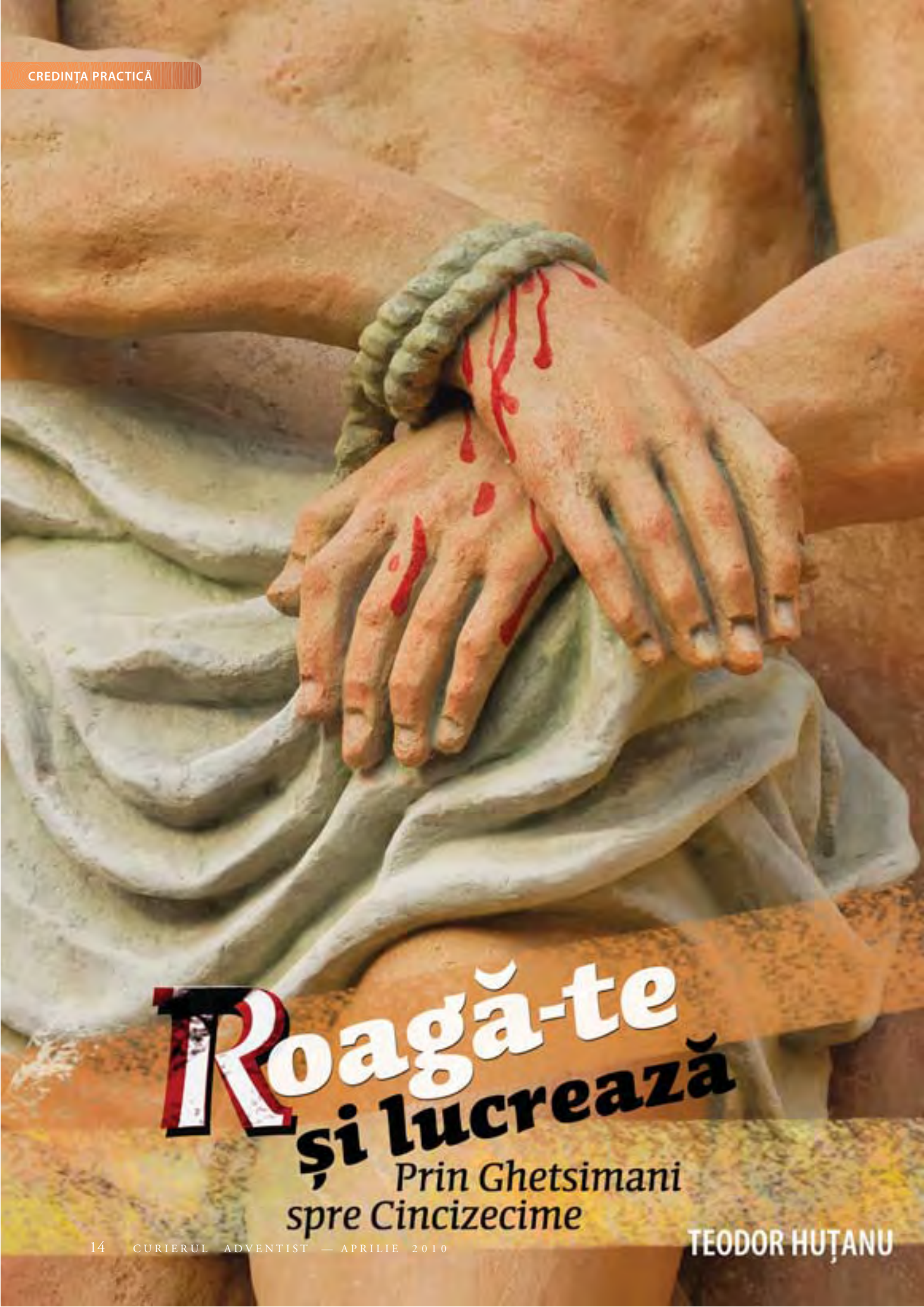
Iată câteva: dezvoltarea comunităților pitice, delegarea responsabilităților către prezbiteri, implicarea personală a membrilor și transformarea bisericii în cel mai plăcut loc. La elaborarea strategiei Conferinței, toți cei 52 de pastori au lucrat intens, timp de 2 zile pline, însușindu-și liniile directoare. Suntem conștienți că pastorii sunt factorul decisiv, atât în ridicarea calității spirituale a bisericilor, cât și în motivarea și coordonarea misiunii membrilor. Iată de ce, încă din octombrie 2009, pastorii lucrează la definirea unei strategii de district pe 4 ani, prin care să atingă obiective foarte concrete. Este o luptă cu tine însuși, în care cei mai mulți s-au angajat total. Unora a trebuit chiar să le temperez zelul și visarea.

5. Aveți un mesaj pentru biserici?

În încheiere, vreau să vă împărtășesc bucuria mea: relațiile dintre noi, pastorii, continuă să se strângă. Iar „uriașul” – biserica adormită – dă semne certe că vrea să se trezească.

Lucian Cristescu,
președintele Confe-
rinței Transilvania
de Sud

A detailed clay sculpture of two hands, one resting on the other, with realistic skin tones and visible veins. Red paint is applied to the hands to represent blood, with some dripping down the fingers. The hands are positioned over a white, draped fabric, also sculpted in clay. The background is a warm, textured orange-brown color.

Roagă-te și lucrează

Prin Ghetsimani
spre Cincizecime

Ghetsimanii Mântuitorului nostru vorbesc și astăzi despre cutremurătoarea luptă și glorioasa victorie a aducerii ființei Sale umane în acord perfect cu voința infailibilă a lui Dumnezeu Tatăl (Mat. 26:39). Ca Rămășiță, ni s-a încredințat un Adevăr prezent, care strălucește prin noi doar preluat direct din mâna Tatălui ceresc, prin deplină înțelegere și acceptare a planului divin.

Ghetsimanii ucenicilor sunt imaginea Ghetsimanilor bisericii: vegherea este înlocuită cu somnolența, iar acțiunea ulterioară este un eșec dureros. Momentul crucial al Planului Mântuirii este traversat de ucenici fără înțelegerea supremei lui importanțe. Slăbiciunea cărnii este calea de atac a inamicului, de aceea vegherea și rugăciunea sunt calea „nespus mai bună” spre îndeplinirea misiunii încredințate pentru acest timp.

Ucenicii treziți la acțiune (Mat. 26:46) răspund cu promptitudine, însă lipsa vegherii îi propulsează pe traiectorii incorecte (v. 51, 52, 56). Fără rugăciune, orice răspuns – oferit cu tot devotamentul – ne duce în direcții greșite. În lipsa rugăciunii stăruitoare, orice trezire la acțiune este o angajare pe căi rătăcite, iar Cincizecimea continuă să rămână o iluzie.

„A venit timpul să aibă loc o reformă deplină. Când va începe reforma aceasta, spiritul rugăciunii îl va influența pe fiecare credincios și va izgoni din biserică spiritul neînțelegerii și al certei.” (Ellen White, *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, Editura Viață și Sănătate, ed. 2004, p. 45)

Ghetsimanii noștri: reluarea startului spre Cincizecime

Cu pașii grăbiți spre atingerea țințelor asumate în toamna anului trecut, redescoperim mereu că doar pe genunchi înaintarea noastră are cu adevărat spor. Ceasul proslăvirii Fiului omului este legat în mod vital de lupta rugăciunii din Ghetsimani. Ghetsimanii Domnului Isus îmbrățișează tulburător Ghetsimanii ucenicilor, sudând laolaltă – la cea mai înaltă temperatură spirituală – trezirea și acțiunea profetică a Rămășiței. Pe lista noastră de rugăciune am trecut

șapte elemente determinante pentru identitatea noastră.

1. Revigorarea ocaziilor de consacrare a bisericii

Obişnuim să avem anual perioade speciale pentru consacrare și dedicare misionară: Săptămâna consacrării pentru misiune și Săptămâna de Rugăciune. Este imperativ ca ele să redevină ocazii pline de încărcătură spirituală, evenimente care să beneficieze de o atenție deosebită în programul fiecărei biserici și al fiecărui credincios.

Aceste ocazii speciale nu sunt niște decrete bisericești, ci sunt chemări la reînsuflețire adresate întregii noastre familii de credincioși. Rămâne ca noi, fiecare în mod individual, să le acordăm importanța pe care o merită. Nicu alt eveniment din agenda bisericii nu ar trebui să fie pregătit mai cu mult entuziasm și mai temeinic. Săptămânile de rugăciune și angajare misionară ar trebui să redevină sărbătorile marcante ale bisericii. Calitatea vieții noastre religioase are posibilitatea să fie revizuită, restaurată, reînviată, reînsuflețită. Adevărul prezent cere cunoaștere, propagare, trăire. Așa ardea odinioară focul credinței în vatra sufletelor părinților și înaintașilor noștri, de aceea este bine-venită atenționarea Martorului Credincios: „Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine.” (Apoc. 3:3)

2. Întoarcerea la Biblie

„Urmează Biblia”, „Biblia la rând”, continuarea reînviării Școlii de Sabat – iată priorități care așteaptă o atenție pe măsură de la fiecare credincios. Extinderea misiunii noastre profetice nu se poate face decât prin transmiterea impulsului de sus în jos, adică de la Duhul Sfânt către biserică, iar biserica suntem toți laolaltă. Auzind același glas, toți cei dispuși să-L urmărim ne regăsim într-o oștire unită, care înaintează în același pas spre împlinirea comenzilor cerești.

„Roagă-te și lucrează!” a atras deja un număr semnificativ de credincioși – tineri, adulți, chiar și copii, iar activitățile organizate în adunările noastre s-au extins și diversificat, căutând căile cele mai potrivite pentru

a ne asigura că Evanghelia veșnică ajunge la destinatari. Veștile care vin dinspre Conferințele noastre ilustrează convingător această direcție binecuvântată.

3. Marea grupă mică

Este spre slava lui Dumnezeu că înființarea de noi biserici continuă conform planului. „Grupa mică”, pe nedrept numită „mică”, este focul care împinge locomotiva misionară, contribuind la încingerea motoarelor minților și sufletelor noastre. Astfel, apropierea Cincizecimii însuflețește grupa mică în vederea Marii Strigări.

Foarte semnificativ este faptul că, pe lângă cetățile de scăpare care se ridică în zonele albe, în ultimul timp, se vorbește despre biserica engleză și despre cea chineză, bineînțeles, în perimetrul Uniunii noastre, mai precis al Conferinței Muntenia. Prin harul divin, răspundem asaltului globalizării cu o contraofensivă a Evangheliei globale. (Apoc. 14:6)

4. Mijloacele media

Media a devenit o preocupare majoră pentru agenda noastră prezentă. Potențial misionar inimaginabil, dar și investiție considerabilă – încă neutilizată deplin –, radioul, televiziunea și internetul rămân o provocare pentru strategia noastră de lucru.

Avem încă un domeniu în care tinerii au acces prioritar pentru a-și converti elanul și deprinderile în proiectarea și construirea de poduri ale Evangheliei către generația actuală.

Profeția ne conștientizează că timpul alocat utilizării acestor uși deschise este limitat, iar numărătoarea inversă este tot mai accelerată. Este urgentă nevoie de tine, lucrătorul înzestrat cu darurile Duhului, pentru a face să funcționeze totul la capacitate maximă. „Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm.” (Rom. 13:11)

5. Misiunea externă

Acest capitol este mai mult decât o tentație spre aventură: este o angajare temeinic cumpănită și o asumare conștientă a sacrificiului. Rezultatul invariabil al misiunii externe a fost și rămâne fortificarea misiunii interne. Astfel, ADRA, Departamentele relații

sociale, media, ASEF-ul, colportaj, sănătate, misiunea femeii, precum și proiectele tinerilor, olimpiadele biblice, literatură și altele asemenea lor își găsesc locul binecuvântat pe harta unei misiuni fără întârziere.

Lumina Providenței înveșmăntează și diaspora adventistă românească într-o misiune specială, în timp ce continuăm să fim străini și călători către patria cerească. „În providența Sa, Dumnezeu a adus oameni chiar la ușile noastre și i-a pus, pur și simplu, în mâinile noastre, că să poată învăța adevărul și să fie calificați pentru a face o lucrare pe care noi nu o putem face, pentru a le vesti lumina oamenilor care vorbesc altă limbă.” (*Ibidem*, p. 217)

6. Reînvierea cântării în adunările noastre

Orchestrale, fanfarele, formațiile muzicale, chiar și cântatul mai extins cu toată suflarea venită la închinare și exprimarea bucuriei Sabatului au fost întotdeauna semnale ale trezirii. Muzica însoțește și alimentează reînvierea: „Cine are inimă bună, să cânte!” (Iacov 5:13). Istoria noastră, ca adventiști, este un izvor bogat de laudă, experiențe, înțelepciune și minuni ale Providenței. În această atmosferă, predicarea devine mai consistentă, mai plină de prezența Domnului Hristos și de suflul misiunii.

Cântatul este mai mult decât semnalul misiunii – este însăși misiunea. „Elevi, ieșiți la drumuri și la garduri, încercând să ajungeți și la oamenii din clasele de sus, și la cei din clasele de jos. Intrați atât în casele celor bogați, cât și în casele celor săraci și, îndată ce se ivește ocazia, întrebați-i: 'V-ar plăcea să vă cântăm niște cântări ale Evangheliei?' Apoi, după ce inimile vor fi înmuiate, se poate ivi ocazia pentru a înălța câteva cuvinte de rugă, cerându-I binecuvântarea lui Dumnezeu. Nu vă vor refuza mulți. O astfel de

slujire înseamnă curată lucrare misionară.” (*Ibidem*, p. 73)

7. Prezbiterii, comitetele și slujbașii bisericilor locale

Toți acești angajați pe statele de plată ale cerului trudes cu devotament Sabat de Sabat și este potrivit să le arătăm cât mai multă apreciere. Răspunderea lor este imensă pentru preluarea oricărui apel și a oricărui strigăt de luptă. Prezbiterii, ca păstori locali, le pot asigura pastorilor libertatea de orientare spre noi teritorii, orientând, în același timp, biserica spre susținerea acestor fronturi de lucru.

Tot acolo, la firul ierbii, ghidul ales pentru lucrarea noastră în anul 2010 – cartea *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă* – își va putea lua locul convenit între preocupările și punctele programului fiecărui Sabat. Răsplata Domnului secerișului să fie partea fiecărui ispravnic credincios!

Doar prin Duhul Sfânt

„Nouă, celor de azi, ne aparține făgăduința Spiritului, tot atât de real ca și primilor ucenici. Dumnezeu va înzestra astăzi bărbați și femei cu putere de sus, așa cum i-a înzestrat pe aceia care, în Ziua Cincizecimii, au auzit Cuvântul mântuirii. Chiar în ceasul acesta, Duhul Său și harul Său sunt pentru toți aceia care au nevoie de ele și Îl cred pe Dumnezeu pe cuvânt.” (*Ibidem*, p. 274)

Ca adventiști, avem profeția drept far și preocupare vitală. Aici găsim ultimele semnale ale Comandantului nostru divin. Așteptarea Sa urgentă este ca noi să dorim și să căutăm ploaia de primăvară (Zah. 10:1). Câte predici, articole, emisiuni texte biblice

și câte citate ale Spiritului Profetic despre Duhul Sfânt nu au ajuns la porțile sufletului nostru!

Fără Duhul Sfânt, evenimentele finale înseamnă dezastru pentru orice biserică și orice credincios. Într-o pagină devoțională, am găsit aceste gânduri, semnate de Charles Spurgeon:

„Dacă nu avem Duhul Sfânt, mai bine am închide bisericile, am bate ușile în cuie, am pune o cruce neagră pe ele și am striga: 'Doamne, ai milă de noi!' Dacă voi, lucrători spirituali, nu aveți Duhul lui Dumnezeu, mai bine nu ați predica, iar voi, oameni buni, mai bine ați sta acasă. Cred că nu vorbesc prea dur când afirm că o biserică fără Duhul Sfânt este mai degrabă un blestem decât o binecuvântare. Dacă nu ai Duhul Sfânt, dragă lucrătorule creștin, află că stai în calea altcuiva – ești întocmai ca un pom fără roade, ocupând un loc în care ar putea crește un pom roditor. Aceasta este o lucrare solemnă. Duhul Sfânt sau nimic – și mai rău decât nimic – moartea și condamnarea pentru o biserică ce nu tânjește după Duhul, plângând și gemând până când Acesta se vede la lucru în mijlocul ei.

El este aici; n-a plecat nicăieri de când a fost lăsat la Cincizecime. Deseori, El este îndurerat și întristat, pentru că este gelos și sensibil, unicul păcat de neiertat ține de persoana Lui binecuvântată. De aceea, să căutăm să fim foarte atenți cu El, umblând smeriți înaintea Lui și așteptându-L cu ardoare – îndepărtând din viața noastră orice L-ar împiedica să locuiască în noi și să fie cu noi pe vecie. Fraților, pacea să fie cu voi și în duhul vostru!”

Drumul spre Cincizecime pornește din Ghetsimani. Lumina care va lumina întregul pământ (Apoc. 18:1) se aprinde în sufletul și în biserica așteptătorilor doar plecându-ne pe genunchi și intonând „Voia Ta, Doamne, doar voia Ta”. Nicio altă voie nu este mai bună decât voia Sa. Ea să se împlinească și în viața noastră! Amin!

Intro perioadă dominată de incertitudine, nesiguranță și teamă pentru ce va urma, sufletele creștinilor sunt de multe ori puse la grea încercare. Oscilarea între făgăduințele divine și teama de realitatea înconjurătoare se manifestă și azi la fel de intens ca în zilele profeților.

Probabil că, în viața fiecăruia dintre noi, a existat un moment în care s-a întrebat cum ar trebui să reacționeze în fața realităților vieții și care ar trebui să fie procentul de bucurie pe fața sa în vremuri mai puțin roz.

Ca răspuns la asemenea întrebări, aș vrea să ne oprim atenția asupra acelor care și-au învins teama de viitor, concentrându-se pe ceea ce pot face în prezent, dar nu pentru ei, ci pentru alții.

Este vorba de toți colaboratorii Agenției Adventiste de Refacere și Dezvoltare (ADRA), care și-au concentrat toată atenția asupra oamenilor aflați în condiții foarte speciale de viață, pe care i-au bucurat încercând să le împlinească cele mai stringente nevoi.

Astfel, amintim bucuria colaboratorilor din Zărnești, care, prin credință, și-au propus și au reușit să le ofere o casă oamenilor fără casă, cărora societatea nu le mai acorda nicio șansă.

Nu îi putem uita pe cei care s-au implicat în zonele afectate de inundații din Moldova, care, cu bucurie și solidaritate, au reușit să păstreze vie speranța în sufletele celor care au pierdut totul într-o noapte. Astfel, atunci când disparerea amenința să le inunde sufletele, victimele inundațiilor au gustat bucuria întâlnirii cu ADRA, care le-a reconstruit nu numai o casă, dar și încrederea în oamenii de alături.

Demn de a fi amintit este și momentul în care un grup format preponderent din tineri s-a mobilizat pentru a scoate câteva suflete din dărâmături, oferindu-le o casă și condiții normale pentru a-și continua viața. Și lista amintirilor poate continua cu bucuria bătrânilor abandonați de societate pe stradă, cărora voluntarii ADRA le-au îndulcit puțin

suferința, oferindu-le saci de dormit și un zâmbet; cu bucuria familiilor foarte sărace care au primit mijloace și instruire pentru a-și cultiva o grădină și a rezolva astfel problema hranei etc.

Toți acești oameni, voluntari și beneficiari, au experimentat momente de viață deosebite pentru că undeva, într-un colț de suflet, au trăit experiențe similare cu ale Celui ce a spus: „Ferice de cei milostivi”, și, într-adevăr, au gustat fericirea. Aceasta s-a manifestat în mai multe feluri ca: fericirea de a dărui, fericirea faptului că au înțeles că problema zilei de mâine nu ne aparține nouă, ci Celui care ne-a dat asigurarea că va face acest lucru.

Astfel, rezolvând dilema modalității de a reacționa la solicitările venite din partea societății, colaboratorii ADRA au înțeles că partea lor în acest crâmpiei de istorie este să le aducă speranță celor obosiți și să predea îngrijorările în mâinile lui Isus, care a promis: „... cu niciun chip nu te voi lăsa.”

În acest context, plini de încredere, aceiași oameni cărora cu siguranță li se vor alătura mulți alții au început noul an îngrijindu-se de nevoile unui număr de copii foarte săraci, cu dorință de educație, pe care i-au ajutat să meargă la școală în continuare și să viseze la un viitor mai bun. În același context s-au gândit la toate femeile și mamele care din cauza violenței domestice și-au pierdut orice speranță în viitor, pe care le-au adăpostit în centrul cu nume de casă, Casa ADRA, unde femeile își odihnesc sufletele și învață să-și potolească setea din fântânile nesecate.

Și lista ar putea continua, dar rămâne deschisă pentru a reda în viitor experiențele celor care decid să înfrunte prezentul agățați de mâna Mântuitorului. Astfel că, dacă vreodată te simți obosit de lupta cu viața, simte-te liber să experimentezi această alternativă, singura care îți oferă adevărata libertate cu care am fost înzestrați încă de la început.

Împreună cu ADRA poți contura o lume mai bună!

Soluții pentru vremuri de criză

RAMONA CHIRIȚĂ

Hotărâre:

Comitetul executiv al Uniunii de Conferințe, întrunit în ședință la data de 3 martie 2010, a dezbătut și a votat documentul „Închinarea – servicii divine speciale”, document pe care îl prezentăm mai jos pentru a fi adus la cunoștința tuturor bisericilor locale precum și a factorilor implicați.

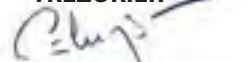
PREȘEDINTE

Teodor Huțanu

SECRETAR

Ioan Câmpian-Tătar

TREZORIER

Eduard Călugăru

Închinarea

Serviciile divine speciale

Prezentul document urmărește să ofere câteva recomandări practice cu privire la planificarea și desfășurarea unor servicii divine speciale, cum ar fi botezul, cununia religioasă și înmormântarea.

Serviciile divine speciale constituie un eveniment important al bisericii și, de aceea, implică o planificare atentă. Deși Biserica Adventistă de Ziua a

ar trebui să acorde atenție planificării serviciilor de închinare. Suntem liberi să planificăm, ținând cont de cadrul pe care îl stabilește biserica. A fi liberi înseamnă că „nu suntem legați de o autoritate de pe pământ, care să ne dicteze cum să ne închinăm”.

Viața are suișuri și coborâșuri. Botezul, căsătoria și moartea marchează fie un punct de criză, fie unul de schimbare, ocazii în care comunitatea

credincioșilor se adună în dragoste pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu. Acestea nu sunt evenimente private, ci ocazii de închinare comună. Biserica stă alături de persoanele implicate într-un astfel

de eveniment, oferindu-le sprijin și încurajare. Biserica se bucură cu ocazia botezurilor și a nunților, se întristează

și plânge la înmormântări. În acest trup al lui Hristos, bucuria este împărtășită, iar poverile se împart, amintind de faptul că, atunci când un membru al trupului se bucură, toți se bucură, iar când unul suferă, toți suferă.

Botezul

Teologie

Noi credem că botezul reprezintă mai mult decât o ceremonie care marchează trecerea de la o etapă a vieții la alta. Semnificația lui este una sacră, nu seculară. „Botezul biblic – scufundarea – este simbolul definitiv care arată ce ar trebui să aibă loc în experiența spirituală a candidatului: moartea, înmormântarea, renunțarea la viața veche și începerea altei vieți, total noi.” Astfel, este mai mult decât un simbol; semnifică o realitate spirituală. Actul în sine, de a fi scufundat în apă și ridicat din apă de către pastorul ofician, este o ilustrație liturgică, dramatică, semnificând această realitate spirituală. Atunci când candidatul își pune mâinile sale în mâinile pastorului pentru a fi botezat este proclamat

Șaptea nu se ghidează după tradiții, aceasta nu înseamnă că pastorul, împreună cu comitetul bisericii locale, nu

adevărul că Dumnezeu este inițiatorul nașterii din nou. „Noi Îl iubim pe El pentru că El ne-a iubit mai întâi.” (1 Ioan 4:19)

Nici credința și nici pocăința nu reprezintă merite pentru care să fie primită iertarea divină. Botezul dă mărturie cu privire la acest adevăr fundamental al Evangheliei și evidențiază neputința umană și harul nemeritat al lui Dumnezeu.

Liturgică

În Noul Testament, botezul a fost oficiat în diferite locuri (Fapte 2:41; 8:36-38; 16:29-34) și nu s-a folosit o formulă unică. În acele vremuri, botezul era oficiat „în Numele lui Isus Hristos” (Fapte 2:38). Pavel mărturisește că el a fost „botezat în Hristos” (Rom. 6:3). El amintește și despre alți credincioși care „au fost botezați în Hristos” (Gal. 3:27). Formula trinitară care ne este atât de familiară este menționată în Matei 28:19.

În mod obișnuit, botezul are loc în baptisteriul bisericii, în cadrul serviciilor divine, deoarece acesta este un serviciu al întregii biserici. Nu este o chestiune privată. Niciun botez nu ar trebui oficiat în secret, adică fără ca membri ai bisericii să fie prezenți.

Botezul nu trebuie să fie un eveniment improvizat. El trebuie anunțat în biserică cu suficient timp înainte și ar trebui să constituie evenimentul central al serviciului divin. Să nu fie niciodată o simplă anexă la programul bisericii sau o parte ce trebuie inclusă undeva, în serviciul de închinare.

Botezul trebuie să fie cel mai festiv serviciu divin al bisericii și să i se acorde atenția cuvenită, ca unui eveniment major din viața membrilor ei. Biserica, prin slujbașii ei împreună cu pastorul, să insiste asupra pregătirii temeinice a candidaților la botez și să se asigure că acest lucru a fost efectuat conștient cu ocazia examinării în fața membrilor comitetului. Recomandăm ca examinarea să nu aibă loc în ziua botezului, ci cu suficient timp înainte. Astfel, candidații la botez au ocazia să se pregătească spiritual. Oficierea botezului trebuie să aibă loc într-un cadru solemn, în fața bisericii, ocazie în care candidații la botez își exprimă adeziunea la punctele fundamentale de credință ale bisericii, răspunzând

întrebărilor puse de pastor sau prezbiter prin consimțământ verbal sau prin ridicarea mâinii.

Lauda în centrul serviciului

botezului. În cadrul acestui serviciu, predicarea Cuvântului este urmată de rugăciunea pastorală. Deoarece punctul culminant al serviciului divin este botezul propriu-zis, ar fi de dorit ca numele fiecărui candidat să fie menționat nominal în rugăciune. Se aduc laude la adresa Duhului Sfânt pentru lucrarea de creștere a bisericii și se cere ungerea specială a celor care se botează și care devin ucenicii Domnului. Se imploră apoi manifestarea roadei Spiritului Sfânt în viața lor, precum și înzestrarea lor cu diferitele daruri ale Duhului în vederea împlinirii mandatului încredințat bisericii de către Dumnezeu.

Apoi, candidații pot să-și prezinte în câteva cuvinte mărturia personală, vorbind despre modul cum a lucrat Domnul în viața lor și i-a determinat să se alăture poporului Său prin botez. Prin cuvânt și prin faptă, aceștia ar trebui să fie în stare să dovedească transformarea spirituală, aceea de a fi morți față de păcat și vii în Hristos, și hotărârea ca, prin harul Său, să trăiască o viață nouă, ca ucenici ai Împărăției cerului.

Muzica de la acest eveniment poate fi o cântare de cor, un imn înălțat cu toată adunarea sau un solo. Indiferent care ar fi mijlocul de laudă prin cântare, muzica trebuie să aibă o încărcătură spirituală deosebită, astfel încât să-i poată pregăti atât pe candidați, cât și pe pastor pentru momentul oficerii botezului.

Cununia religioasă

Puține momente de sărbătoare sunt mai încărcate de bucurie ca nunțile. Totuși, având în vedere statisticile alarmante privind rata divorțurilor, această ocazie trebuie să fie una solemnă. Orice cununie religioasă

trebuie să fie o ocazie de reînviere spirituală, de sărbătoare plină de bucurie.

Teologie

Deși nu credem că sărbătoarea cununii religioase este un sacrament, avem certitudinea că ea a fost instituită de Dumnezeu. Originile căsătoriei sunt sacre și nu seculare. De aceea,

căsătoria este un eveniment sacru. Dumnezeu, care a creat bărbatul și femeia și care a instituit căsătoria, este Persoana centrală în orice cununie religioasă. Cei doi nu se folosesc de biserică pentru desfășurarea propriei nunți. Ei vin la Casa lui Dumnezeu ca să încheie un legământ sacru și ca să ceară binecuvântarea Lui asupra unirii lor. Ceea ce are loc la biserică nu este un contract de căsătorie între două persoane, ci un legământ sfânt între cei doi și Dumnezeu.

Deoarece Dumnezeu este parte a acestui legământ sacru, căsătoria trebuie să fie bazată pe dragoste reciprocă pe durata întregii vieți. Este vorba de dragoste față de Dumnezeu și de dragostea dintre soț și soție. Căsătoria creștină este indisolubilă (Mat. 4:32; 19:3-9; Marcu 10:2-12). Este timpul ca acest adevăr biblic să fie din nou proclamat cu putere. Chiar și căsătoriile creștine au probleme, dar Dumnezeu dorește să intervină în aplanarea și rezolvarea acestora, tot astfel cum se menține și relația cu El: prin pocăință, mărturisire, iertare și refacere.

Relația dintre căsătoria creștină și biserică este profundă. Biblia ne arată că Isus Hristos iubește atât de mult biserica, încât dorește să o curățească și să o sfințească, astfel încât aceasta să devină slăvită, sfântă și fără pată atunci când El va reveni (Efeseni 5:22-33). Cuvântul arată, în același pasaj, că relația ar trebui să fie aceeași și în cazul familiei creștine, pentru că soțul și soția sunt „mădulare ale trupului Său”. Atât soțul, cât și soția trebuie să aibă o influență sfântă în căminul lor, contribuind la pregătirea reciprocă în vederea venirii Împărăției cerului. (Tit 2:3-5; 1 Petru 3:1-7; Apoc. 19:7)

Textul din 1 Corinteni 7:14 arată natura sfințitoare a căsătoriei atunci când unul dintre parteneri este necredincios. Iată dar ce influență sfințitoare a intenționat Dumnezeu să se manifeste în relația căsătoriei, mai ales când ambii parteneri sunt predați lui Hristos!

Liturgică

Dacă avem credința că încheierea legământului căsătoriei este un eveniment sacru, că Dumnezeu este în centrul ei, că ea este indisolubilă, că are o semnificație escatologică în termenii sfințirii și pregătirii pentru Împărăție, atunci aceasta va determina și modul cum se va desfășura serviciul cununiei religioase.

Înainte de a oficia căsătoria unui cuplu, pastorul local să se asigure că programul de pregătire premaritală a fost parcurs. Se vor avea în vedere toate aspectele implicate în această relație, inclusiv unde vor locui după căsătorie și care sunt planurile pe care le au pentru noul lor cămin. De asemenea, se vor pune la punct detaliile cununiei religioase: programul, îmbrăcămintea celor doi, pregătirea sălii și a mesei, urmărind în toate principiul simplității, al modestiei și al bunului-simț. În cazul în care mirii provin din biserici locale diferite, recomandarea este ca această pregătire să fie efectuată de pastorul bisericii din care vor face parte aceștia după nuntă.

În *primul rând*, cununia religioasă a cuplurilor adventiste este oficiată de un pastor și se desfășoară într-o biserică adventistă care, prin însăși destinația ei, reflectă declarația de credință a întregii biserici. Acesta ar trebui să fie

primul considerent în alegerea locului de desfășurare a cununiei religioase, și nu mărimea sau grandoarea clădirii. Ar trebui ca în această privință pastorul să fie consultat și ascultat, deoarece cununia religioasă este un serviciu al bisericii și nu un program particular. Casa de rugăciune nu se transformă în sală de spectacol, schimbându-se mobilierul după dorința fiecăruia. Una dintre responsabilitățile pastorului și ale comitetului bisericii locale este să se asigure de evitarea oricărei extravaganțe. O nuntă creștină nu este cadrul în care să se etaleze situația materială sau poziția socială a cuiva.

În *al doilea rând*, cei implicați în acest eveniment trebuie să fie făcuți să înțeleagă faptul că Dumnezeu este personajul central al cununiei religioase. Ei nu se folosesc de biserică pentru desfășurarea evenimentului, ci vin la biserică pentru a primi binecuvântarea lui Dumnezeu asupra unirii lor. Liturgica acestui serviciu trebuie să ilustreze acest aspect important.

În *al treilea rând*, legământul care se încheie nu este o simplă declarație unul față de celălalt, ci se exprimă înaintea lui Dumnezeu și față de El. Dumnezeu este parte a acestui legământ. Promisiunile privind fidelitatea și păstrarea legământului pe toată durata vieții sunt făcute față de El. În contextul contemporan al divorțurilor, acesta este un moment important. Dumnezeu consideră că cei doi răspund de respectarea părții din legământ ce le revine. Astfel este recunoscută indisolubilitatea căsniciei și se exprimă acordul în această privință. Toate resursele cerului sunt puse la dispoziția celor doi în vederea asigurării succesului în căsătorie și a credincioșiei față de legământul încheiat.

În *al patrulea rând*, serviciul religios trebuie să ilustreze cele amintite mai sus. Prin programul cununiei religioase care se desfășoară cu această ocazie trebuie să se urmărească sacralitatea acestei legături speciale.

Liturgica de bază a oricărei cununii religioase este stabilită de biserică. Este posibil ca mireasa și mirele să aibă anumite dorințe care pot fi luate în considerare și incluse în program, atâta timp cât acestea contribuie la păstrarea caracterului sacru al acestui

serviciu. Ostentația, sentimentalismul și împrumutul unor elemente străine de actul sacru al închinării trebuie evitate. Pastorul și biserica, prin reprezentanții ei, trebuie să vegheze ca mirele și mireasa să nu piardă din vedere scopul cu adevărat important al cununiei lor religioase.

Procesiunea de intrare în biserică trebuie să se armonizeze cu semnificația sacră a căsătoriei și să nu fie fastuoasă. Ca în orice serviciu de cult, și în acest context de sărbătoare trebuie să se acorde o importanță deosebită Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel, amvonul reprezintă locul central al ceremoniei religioase. După prezentarea Cuvântului, pastorul le cere mirelui și miresei să-și prezinte angajamentul unul față de celălalt, înaintea lui Dumnezeu și a martorilor prezenți. Acest angajament se poate face fie tradițional, mirii răspunzând întrebărilor pastorului, fie printr-un text pregătit pentru fiecare în parte, care să cuprindă credincioșia, devotamentul, dragostea atât față de Dumnezeu, cât și a unuia față de celălalt.

După rostirea angajamentului, pastorul înalță rugăciunea prin care se cere binecuvântarea lui Dumnezeu. Apoi acest nou cuplu este prezentat întregii biserici prin rostirea formulei liturgice stabilite.

În *al cincilea rând*, nu doar locul unde se desfășoară cununia religioasă, ci și cel unde are loc masa reflectă imaginea și misiunea bisericii. Chiar dacă printre invitați sunt și persoane neadventiste, nu se vor servi băuturi alcoolice, cafea, nu se va fuma, nu se va dansa și nu se va folosi o muzică prin care să se aducă dezonoare Numelui lui Dumnezeu. Meniul, atmosfera și programul trebuie să completeze tabloul de simplitate, modestie și bun-gust al cununiei religioase.

Înmormântarea

Serviciul funebru este ultimul eveniment înaintea învierii. Serviciul în sine dă mărturie de faptul că întreaga viață a creștinului aduce laudă și închinare lui Dumnezeu. Încă din vremurile străvechi, oamenii s-au confruntat cu moartea manifestând fie teamă, fie speranță, mulți refuzând chiar să se gândească la ea. Teamă este generată

de incertitudinea stării sufletului în moarte, însă speranța este sădită în inima oamenilor prin mesajul Evangheliei cu privire la înviere.

Teologie

Biblia ne învață că moartea este moarte. Nu este o iluzie. Întreaga ființă este moartă. Aceasta este consecința păcatului (Rom. 6:23; 1 Cor. 14:56). Moartea este un dușman (1 Cor. 15:26). Întrucât moartea este consecința păcatului și un dușman, ea va genera mereu un simțământ de frică, de teamă. Dar cea mai mare teamă a tuturor oamenilor ar trebui să fie perspectiva morții în absența credinței în Isus Hristos. Aceia care mor în credință sunt numiți fericiți. (Apoc. 14:13)

Speranța o găsim în învierea lui Hristos și în învierea tuturor credincioșilor atunci când „trupurile supuse morții se vor îmbrăca în nemurire” (1 Cor. 15:53). Important nu este ceea ce se întâmplă după moarte, ci să manifestăm încrederea în ceea ce spune Evanghelia. (Rom. 6:3-5)

Credința aceasta este păstrată vie în rândul credincioșilor. Alipirea de biserică începe prin botez, apoi, de-a lungul vieții, credința este hrănită printr-un studiu regulat al Cuvântului lui Dumnezeu coroborat cu rugăciunea și cu închinarea, în mod special în actele de cult comemorative precum Cina Domnului. La încheierea pelerinajului pământesc, comunitatea acordă o atenție importantă înmormântării unui membru decedat. În cadrul serviciului funebru, trebuie să se accentueze într-un mod deosebit momentul în care Isus Hristos îi va chema la viață din mormintele lor pe cei care L-au iubit.

Liturgică

Credința noastră despre moarte și înmormântare trebuie să se reflecte și cu ocazia serviciului de înmormântare. Manifestarea durerii este reală, pentru că moartea însăși este reală, dar și manifestarea speranței este reală, pentru că învierea este o realitate viitoare.

Serviciul funerar se desfășoară fie în capela cimitirului, fie în casa de funcului, dar nu în Casa de rugăciune. Cel decedat poate fi privit înaintea

începerii serviciului de înmormântare, apoi se recomandă acoperirea cu capacul pe durata serviciului. Aceasta face posibil ca să se acorde o mai mare atenție serviciului liturgic, chiar de către cei îndurerăți. Atenția trebuie îndreptată nu spre cel decedat, ci spre Domnul și Evanghelia Sa.

Serviciul de înmormântare trebuie să fie simplu. Este un serviciu de închinare și nu ar trebui să fie lung. Membrii bisericii vin să Îi aducă mulțumire și închinare Domnului, având speranța în învierea de apoi. Ei nu vin să-l elogieze pe cel decedat. Cei întristați sunt mângâiați, cel decedat este încredințat Domnului, iar mesajul de speranță este prezentat

tuturor. Elementele majore ale unui astfel de serviciu sunt: rugăciunea, citirea Scripturii, predica, cântarea și, eventual, o poezie (doar dacă este bine pregătită și adecvată situației). Serviciul începe cu înălțarea unei cântări adecvate, urmate de o rugăciune și citirea unor pasaje scripturistice. Mai pot fi înălțate imnuri, urmate de o meditație. Meditația poate include o scurtă biografie a celui decedat, nu un elogiu. Mesajul și Cuvântul lui Dumnezeu și nu trăsăturile bune de caracter ale celui decedat reprezintă partea importantă a serviciului. Lauda trebuie să reflecte harul lui Dumnezeu și nu bunătatea omului. Gândurile

celor prezenți trebuie înălțate de la realitățile pământești spre gloria divină.

Predica poate să fie urmată de o rugăciune și o cântare. La mormânt, pastorul rostește un cuvânt scurt de încurajare și mângâiere și încheie prin rugăciunea de predare.

După încheierea serviciului de înmormântare sau a eventualelor ocazii din serile precedente, să nu se organizeze mese, cu excepția situației când unii dintre cei care participă la această ocazie vin de la distanțe mai mari, caz în care masa are loc doar în cadrul privat al familiei. Acolo unde este cazul, pastorul va stabili împreună cu familia și alte detalii.

Concluzie

Teologia trebuie să fie reflectată în liturgică; ea nu este doar teorie, ci și practică. Serviciul de închinare din Sabat și alte servicii de închinare ale bisericii, precum botezul, cununia religioasă, înmormântarea și dedicarea copiilor, trebuie să reflecte și să proclame punctele de credință ale bisericii. Este una dintre responsabilitățile pastorului, ca lider de închinare, împreună cu comitetul bisericii locale, să planifice și să organizeze acest fel de evenimente, ținând cont de aceste puncte de credință.

Prețul

*Și ce-i folosește unui om să câștige
toată lumea, dacă-și pierde sufletul?*

(Marcu 8:36)

ROMULUS CHELBEGEAN

Dacă urmărim în Scriptură, putem observa că, în mersul istoriei – sacre sau seculare – fiecare generație își are evenimentele ei dramatice definitorii. Astfel, în Vechiul Testament putem vorbi despre generația potopului, generația exodului, cea a intrării în Canaan, cea din timpul lui Ilie sau cea a exilului babilonian. În Noul Testament distingem generația contemporană cu Isus, cea a asediului Ierusalimului, cea a primilor creștini sau cea a timpului din urmă.

Dacă această teză este adevărată, ar fi numai normal să ne întrebăm: Care să fie marca istorică a generației curente? Căderea comunismului? Digitalizarea informației? Intrarea în Europa? Posibilitatea de a emigra?

În ce fel este afectată familia creștină contemporană de libertatea circulației și accesul la informație? Problema nu constă în noutatea posibilităților, ci în imposibilitatea acestei generații de a se adapta la pasul rapid al schimbărilor.

Aș dori să mă explic. Înainte, cineva se putea căsători și stabili în aceeași localitate, într-o localitate vecină sau într-o localitate dintr-un alt județ sau altă regiune din țară. Totul era previzibil și relativ ușor de controlat. Bine sau rău, dar ne simțeam acasă. Acum însă...

Să presupunem că o familie a avut trei fete acum adulte: prima e divorțată și locuiește în Brașov, dar are o fată căsătorită în Austria și un băiat căsătorit în Franța; cea de-a doua câștigă bine în Italia pentru a-și susține financiar fiul care studiază în Statele Unite, însă soțul ei nu s-a putut adapta imigrării și în prezent locuiește

singur în apartamentul familiei de la Pucioasa; pentru că lucrează împreună cu soțul ei în Spania, a treia, deocamdată, și-a lăsat copiii în grija bunicilor de la Tecuci.

Ați putea bănuși cam ce pericole reale îi pândesc pe eroii noștri? Nu e nimic rău în a pleca, a lucra, a studia sau a te căsători în străinătate. Cu condiția să fii pregătit pentru această investiție.

Investiție? Absolut. Chiar dacă nu te consideri un om de afaceri, orice proiect major cu consecințe pe termen lung trebuie gândit ca o investiție. Simplu spus, în orice domeniu din viață, progresul se realizează pe baza anticipării raportului dintre câștig și pierdere.

Gândește-te la pilda talanților. Isus a aplicat consecințele serioase ale investiției sau neinvestiției talanților nu la păstrarea, ci la îmbunătățirea sau pierderea relației.

Dintre implicațiile majore ale imigrării pe toate planurile, pe linia creștinism-cultură-cămin, întrebarea este: În ce fel va afecta acest proiect de familie relația mea cu cei dragi?

E imigrarea un proiect de familie? Absolut întotdeauna. Nimeni nu trăiește izolat. Ca tânăr adult sau om în toată puterea vârstei, chiar dacă decizi să imigrezi de unul singur, plecarea ta va avea efecte directe pe cel puțin trei generații: (1) relația ta cu partenerul de viață (prezent sau viitor) și cu frații și surorile tale și ale acestuia, (2) relația ta cu părinții (tăi și ai partenerului) și (3) relația ta cu copiii (născuți sau nu încă).

Să revenim pentru moment la exemplul virtual, dar destul de realist al familiei cu trei fete dat mai sus. În-

trebarea-cheie era: Care sunt riscurile în plan relațional pe care și le asumă această familie „internaționalizată”? Răspunsul este ascuns în întrebarea însăși: pierderea sau ruperea legăturilor. Dacă reprezinti grafic cele paisprezece persoane locuind în opt locuri diferite din povestea noastră contemporană și unești cu o linie fiecare individ cu ceilalți treisprezece vei fi uimit(ă) să descoperi cât de largă este rețeaua noastră emoțională și deci cât de mult avem de pierdut. Natural, unele dintre aceste legături sunt neesențiale. Însă altele sunt vitale.

Dacă vrei să zidești un turn – zice Scriptura – evaluează întâi costul. Altminteri, nu numai că vei pierde creditul comunității, dar ar fi chiar posibil ca turnul să se surpe și să te prindă dedesubt. Pentru aceia dintre noi cu un cont emoțional modest – o situație maritală curentă fragilă – zidirea unui turn (imigrarea) e pentru moment un lux periculos. Șansele de reușită vor fi mult mai mari pentru cei ce încep proiectul cu operarea consolidărilor necesare și crearea unei rezerve pentru zile negre. Marile imperii au pierit fiindcă au abuzat chiar de principiul lor de funcționare: expansiunea. Ceea ce le-a creat, le-a și distrus. Binecuvântarea s-a transformat în blestem.

Sufletul oricărei familii este relația. O consecință majoră a imigrării este, de obicei, pierderea legăturilor de familie. Înainte de a imigra, conștientizează prețul. În cazul nostru, dezastrul relațional. Căci „ce-i folosește unui om să câștige toată lumea, dacă-și pierde sufletul?” (Marcu 8:36)

Program Școala de Sabat

Scoala de Sabat este principalul sistem de educație religioasă al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și are patru scopuri: studiul Scripturii, părtășia, acțiuni evanghelice și intensificarea misiunii mondiale. Școala de Sabat mai este numită și „biserica la studiu”, deoarece oferă timp membrilor și prietenilor bisericii noastre ca să învețe din Cuvântul lui Dumnezeu.

„Școala de Sabat, dacă este bine condusă, se dovedește a fi unul dintre instrumentele cele mai de seamă ale lui Dumnezeu pentru a aduce oameni la cunoștința adevărului.” (*Sfaturi pentru lucrarea Școlii de Sabat*, p. 115)

Potrivit *Manualului Bisericii*, „... durata acestui serviciu divin este de o oră și zece minute. Totuși, aceasta nu împiedică vreo biserică să stabilească o durată mai lungă sau mai scurtă, dacă acest lucru este dorit. În organizarea programului, să se aibă grijă totuși să rămână *cel puțin treizeci de minute pentru studiul biblic*.”

Ținând cont de obiectivele Școlii de Sabat, precum și de Comunicatul Comitetului Executiv al Uniunii privind serviciile divine ale Școlii de Sabat și orei de rugăciune (publicat în *Curierul adventist*, decembrie 2009), sugerăm următorul model:

1. **Deschidere – Cântare. Rugăciune. Cuvânt de bun venit**
2. **Devoțional – Altarul de dimineață al bisericii**
3. **Rugăciuni**

- a. ocazie de mulțumire la adresa lui Dumnezeu
- b. prezentare a membrilor cu nevoi speciale în vederea mijlocirii în rugăciune

4. **Experiențe personale**

- a. momente de mărturisire a convertirii
- b. lucrarea misionară personală
- c. momente de mulțumire și recunoștință – *Darul de mulțumire*

5. **Intonarea unui imn de laudă** (va face trecerea dintre prima și a doua parte)

6. **Rapoarte:**

- a. **raport** Școala de Sabat – copii, tineri, adulți
- b. **raport** interactiv-misionar etc. Celelalte departamente ale bisericii: un minut raport Lucrarea de binefacere, un minut raport Tineret, un minut raport Educație etc. (Ce au făcut săptămâna trecută pentru Dumnezeu.)

7. **Puncte speciale*:**

- a. concursuri biblice din Studiul Bibliei la rând
- b. cântec cu sala, învățarea de cântări noi, un cor sau o cântare specială
- c. poezie scurtă – la subiectul studiului – ocazional

8. **Vești misionare mondiale** – în format scris sau video – completate cu cele locale sau naționale

- a. vești misionare din activitatea grupelor sau a membrilor bisericii
- b. vești importante din district sau Conferință
- c. diverse vești

9. **Colecta**

10. **Studiul pe grupe**

- a. Experiențe din săptămâna precedentă, rugăciune de mijlocire în grupe, rapoarte și planuri – opțional
- b. Studiul lecției

* Se face studiul lecției pe idei majore

* Sunt implicați toți, dacă este posibil

* Este folosită metoda inductivă

* Fiecare membru al grupe formulează o concluzie sau ceea ce l-a impresionat din studiu, într-o propoziție

c. Scurtă discuție privind aplicarea principiilor teoretice studiate la situații practice, concrete

d. Planurile de misiune ale grupe

* plan de misiune de grupă pentru săptămâna următoare

* pregătirea unor ocazii de a aduce prieteni neadvențiști în grupă

* rapoarte și planuri speciale. Se dau unele rapoarte scurte ale membrilor grupe care au însărcinări speciale: responsabilul cu părtășia, cu misiunea, casierul, secretarul, instructorul ajutor, responsabilul cu acțiuni sociale, colecte pentru proiectele grupe.

11. **Închidere: Cântare. Rugăciune.**

*Alte activități posibile la punctul 7:

1. Câteva minute de audiere a textelor biblice memorate
2. Scurt istoric din istoria bisericii locale
3. Proverbe sau maxime spirituale
4. Expunerea de idei de valoare din partea membrilor
5. Citatul relevant din Spiritul Profetic
6. Imagine video pentru orientarea unui interes, generatoare de discuții
7. Prezentări de persoane. Interviu
8. Aniversări anunțate – e mai potrivit în cadrul Școlii de Sabat decât la serviciul divin
9. Prezentarea unei familii
10. Prezentarea unui prieten de adevăr sau vizitator, cu acordul lui și un mic interviu
11. Interviu – acest moment este pregătit (o personalitate invitată – cel puțin 3 întrebări pregătite, dar și întrebări din sală etc.)
12. Consacrarea unei noi grupe a Școlii de Sabat.

Comitetul Uniunii

Dumnezeu a trimis un om!

*Trestia frântă n-o va zdrobi, și mukul
care mai arde încă nu-l va stinge.*

(Isaia 42:3)

LUCIAN FLORICEL

Era în anul 1998. Victor Zotescu, singurul adventist din comuna Scânteia, de lângă Slobozia, jud. Ialomița, a murit. Am simțit atunci o strângere de inimă – s-a stins lumina în Scânteia. Casa acestui frate era singurul loc unde ne puteam întâlni, din când în când, să studiem din Scriptură.

Am fost sunat de fiica dumnealui, cu rugămintea ca, din respect pentru tatăl decedat, slujba de înmormântare să fie oficiată de Biserica Adventistă.

Am vizitat familia fratelui nostru, am stabilit detaliile cu privire la înmormântare și totul părea că decurge normal, până când... În ziua înmormântării, dimineața, cu câteva ore înainte de începerea serviciului divin de înmormântare, fiica fratelui Zotescu ne-a sunat cu lacrimi în ochi, neputând să șoptească decât câteva cuvinte: „Nu ne dă voie să-l înmormântăm pe tata în cimitirul din comună. Ce facem, domnule pastor? Unde îl înmormântez pe tata?”

În câteva ore s-a pornit o adevărată furtună. Discuții cu preotul și cu primarul din comună. Răspunsul: Nu se poate! Intervenția la Consiliul Județean și la Episcopia Ialomiței și Călărașilor a deschis, în cele din urmă, drumul către rezolvarea favorabilă a situației. Când ne-am întors în sat, cu câteva minute înainte de ora programată pentru începerea slujbei de înmormântare, am descoperit o mulțime de câteva sute de oameni, care așteptau să vadă ce urma să se întâmple. Părerile erau împărțite – cum să nu-l lase în cimitir, nu era de-al nostru? Alții însă spuneau: Era din sat, dar era pocăit, ce să caute la noi în cimitir?

Am predicat în fața unei mulțimi neobișnuit de mari. Apoi..., am plecat. „Mukul care mai arde încă nu-l va stinge.”

Au trecut mai bine de 10 ani... Nimeni n-a știut că fratele Zotescu dăduse Biblia lui unui prieten. Și apoi..., o mulțime de întrebări, de frământări și un vis. Stan Vișinescu povestește:

„Am visat că, la un moment dat, eram cu un adventist – Costică Chiru, din Bărăganu – îl cunoșteam pentru că are pământul lângă al meu și vorbeam despre sfârșitul lumii... Deodată, a apărut un cal alb și acest frate a fost ridicat la cer... În timp ce eu plângeam, totul era mistuit de un val de foc, ce venea dinspre miazănoapte... Pe neașteptate, o mână necunoscută m-a ridicat deasupra pământului, pe o pajiște foarte frumoasă, împreună cu o mulțime de oameni fericiți... Eu nu cunoșteam pe nimeni și eram foarte frământat... Atunci, mi s-au dat niște instrucțiuni cu privire la păzirea poruncilor lui Dumnezeu și mi s-a arătat calea pe care trebuie să o urmez...!”

Când s-a trezit, primul gând a fost la Biblia lui Nea Zotescu. În februarie 2009, a căutat biserica la care mersese fratele Victor Zotescu, iar pacea pe care a găsit-o l-a îndemnat să vorbească și cu ceilalți membri ai familiei și cu prietenii lui.

În luna aprilie, fratele Benoni Popa, prezbiterul bisericii din Slobozia, a început să-l viziteze, stabilind un timp regulat de studiu din Cuvântul lui Dumnezeu. Săptămână de săptămână, cu inima plină de bucurie, fratele Benoni, însoțit uneori de familie sau de alți frați din Slobozia, răspunde setei din inimile oamenilor mișcați de Duhul Sfânt.

Scânteia din Scânteia nu s-a stins! Pe 26 septembrie 2009, cinci suflete au încheiat legământ cu Dumnezeu: Stan și Doina Vișinescu, Ionel și Nicoleta Șurubaru și un tânăr de 22 de ani, Ionel Stanciu, prieten cu cele două familii. Dar acesta nu este decât începutul. Seminarele și întâlnirile continuă. Fiecare ocazie este o adevărată pregustare a dragostei cerești. Fratele Benoni îi conduce pas cu pas către înțelegerea marilor adevăruri ale lui Dumnezeu. Acum, în această primăvară, alte patru persoane doresc să încheie legământ cu Dumnezeu. Alte două persoane li s-au alăturat de curând în studiu, cântare și rugăciune!

O chemare, o Biblie și un om! Și povestea continuă...

„Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați-L dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său.” (Luca 10:2)

Cea mai mare nevoie a lui Dumnezeu în acest timp este de oameni consacrați, de oameni preocupați de sufletele din jurul lor. Dacă fiecare prezbiter – din cei peste 700 din Conferința Muntenia – s-ar implica în această lucrare, dacă fiecare membru..., dacă...

O ușă este gata să se deschidă lângă tine! O vezi?

MISIUNEA DIN CASA TA

RALUCA ROPOTICĂ

Intro lume a emancipării femeii, a luptei pentru egalitatea ei cu bărbatul, într-un secol dominat de lupta acerbă pentru afirmare, modelul de femeie încurajat de societate este cel al „femeii de succes”. Acest succes trebuie neapărat exprimat într-un mediu public, într-un cadru vizibil. Femeia din societatea postmodernă este femeia independentă, cu propria strategie și viziune de viață, femeia cu o carieră intensă și o ascensiune socială continuă.

Ea ocupă un loc important în angrenajul societății secolului al XXI-lea. Această viziune nu este însă proprie doar mediului secular. De foarte multe ori, conștient sau nu, am copiat și în biserică acest tipar al femeii. Femeia de succes în biserică. Scoatem în evidență personaje ca Debora sau Estera, femei puternice și care au lăsat urme adânci în istoria biblică. Nimic greșit în această abordare! Lumea noastră are nevoie de femei creștine cu inițiativă și spirit de lider. Avem nevoie de femei care să transmită curajos și la un nivel înalt mesajul Evangheliei.

Există însă și o latură a misiunii femeii așezată adesea într-un con de umbră. O parte a lucrării ei ce trece de foarte multe ori pe un plan secundar – lucrarea din casa ei. Pentru a ilustra acest aspect, voi apela la una dintre parabolele Mântuitorului.

În Luca 15, avem cele trei parabole ale pierderii. Oaia pierdută, drahma pierdută și fiul risipitor. Începând cu versetul 8, Domnul Hristos ne spune: „Sau care femeie dacă are zece lei de argint și pierde unul din ei, nu aprinde o lampă, nu mătură casa și nu caută cu băgare de seamă până când îl găsește? După ce l-a găsit, cheamă pe prietenele și pe vecinele ei și zice: ‘Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit leul pe care-l pierdusem...’ Tot așa vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește.”

Leul, sau drahma, este o monedă grecească de argint, iar ca valoare corespunde unui dinar roman, aproximativ prețul unei oi sau al unei zile de muncă. Se pare că ea a fost principala monedă a evreilor în perioada nou-testamentară. Din punct de vedere al valorii materiale, în cele două pilde din Luca 15:3-10, este vorba de două lucruri egale.

Drahma, o monedă fără viață și fără foarte mare importanță la prima vedere, se pierde în casă. Spre deosebire de oaia pierdută și de fiul risipitor care se rătăcesc departe de cămin. Nimeni nu știe necazul acestei femei care pierde în propria casă mica monedă. Toată drama și bucuria se petrec între aceleași ziduri ale casei. Pentru a găsi moneda, femeia aprinde o lumină, mătură casa și insistă în căutarea ei. Face toată munca de una singură. Iar

când drahma este găsită, femeia le cheamă pe vecinele și pe prietenele ei pentru a se bucura împreună.

Pilda rostită de Mântuitorul acum aproape două mii de ani ne ajută să ne definim misiunea astăzi. Câte dintre noi nu avem în propria casă o monedă pierdută? Un copil, un soț, un părinte, un frate sau o soră care stau în întuneric și mizerie spirituală? Câte dintre noi nu suferim pentru aceasta?

Draga mea soră, Isus ne învață ce să facem în această situație. Sunt trei pași esențiali pentru a ne atinge obiectivul: luminează, mătură, caută!

Fii o lumină pentru cei din casa ta. Ia de la Hristos, Lumina lumii, puterea de a lumina și reflectă lumina Lui prin influența pe care o exerciți în casă. Mătură din casa ta tot praful indifferenței, neglijenței, vorbelor grele, care fac atmosfera greu de suportat. Și nu uita! Caută cu băgare de seamă ce este pierdut. Roagă-te zilnic și continuă să cauți drahma rătăcită. Nu te descuraja. Vine ziua în care să-i chemi pe cei dragi și să vă bucurați împreună pentru că a fost găsit ceea ce era pierdut. În *Căminul adventist*, Ellen White spune: „Domnul este slujit, da, mult mai mult prin lucrarea credincioasă în cămin, decât de cea care învață pe alții cuvântul.”

„Misiunea femeii” este cel mai adevărat misiunea din casa ta. O misiune unică și de maximă importanță. Nu o lăsa nefăcută!

e (-) România tuturor – Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea salută intervențiile Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea salută în mod public modificările aduse în ultima perioadă proiectului e-România de către Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale și apreciază faptul că forma acestuia este satisfăcătoare și respectă neutralitatea Statului și egalitatea tuturor cultelor în fața legii și a autorităților publice.

În luna august a anului trecut, analizând Caietul de Sarcini, prezentările cu privire la proiectul e-România și site-ul <http://www.romania.gov.ro> realizat de Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, dar și alte culte și jurnaliști remarcă tendința de favorizare, probabil neintenționată, a Bisericii Ortodoxe Române în ceea ce privește spațiul virtual gestionat de autoritățile Statului Român, în detrimentul celorlalte 17 biserici și culte cu statut egal recunoscute de Statul Român.

Ca urmare, a fost întocmit un memoriu referitor la acest proiect, astfel încât acesta să corespundă prevederilor legale cu privire la libertatea religioasă și regimul general al cultelor și să asigure o prezentare obiectivă, nediscriminatorie și similară a tuturor cultelor recunoscute de Statul Român, fără a oferi unui cult sau altuia oportunități și facilități de prezentare suplimentare.

De asemenea, a fost adresată solicitarea ca orice informație sau prezentare a istoricului, doctriinelor și organizării unui cult, ce apare pe un spațiu virtual aparținând Statului Român, să fie realizată de un reprezentant oficial al cultului respectiv, desemnat de acesta, sau de un expert independent în istoria religiilor agreeat de acesta, iar textul final să aibă aprobarea cultului respectiv.

Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale a decis recent că solicitările sunt întemeiate și a inclus modificările solicitate în forma finală a acestui proiect, poziționându-se astfel ca un partener credibil pe viitor în aceste demersuri importante pentru România și oferind asigurări că astfel de incidente vor fi evitate.

Moldova discută despre avantajele internetului

Duminică, 14 martie 2010, s-a desfășurat la Bacău întâlnirea programatorilor,

web designerilor și specialiștilor IT din zona Moldovei, întâlnire organizată și susținută de Departamentul Comunicare al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – Conferința Moldova.

Întâlnirea moderată de pastorul Ștefan Ropotică, directorul Departamentului Comunicare al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Moldova, s-a dorit a fi una de explorare a posibilităților oferite de internet și a metodelor practice de promovare a mesajului biblic în mediul de comunicare cel mai activ pentru tineri.

La tutorialele privind tehnicile de comunicare și modul de implementare practică a unei pagini web prezentate pe parcursul întregii zile au participat peste 70 de reprezentanți ai bisericilor locale din Moldova. Aceștia s-au arătat entuziasmați de această întâlnire: „Azi am primit răspunsuri la una dintre rugăciunile mele în privința internetului” sau „Discuțiile ne-au ajutat să conștientizăm că e nevoie să fim prezenți și pe internet”, însă unii ar fi dorit mai mult: „Întâlnirea este bine-venită, e adevărat: prezentările sunt la un nivel mediu al cunoștințelor, dar poate tocmai de aceea sunt accesibile tuturor...”

(Andrei Farcaș și Nicolae Alexandru)

„Și voi ați fost străini”

După o perioadă de pregătire prin rugăciune și dezvoltarea de relații, în după-amiaza Sabatului din 13 martie, Biserica Popa Tatu din București a fost gazda unui număr de aproape 40 de vizitatori africani și asiatici, reprezentând o varietate de națiuni (Congo, Sudan, Camerun, Nigeria, Sri Lanka) și de credințe (creștini bapțiști, penticostali și catolici, dar și hinduși).

Biserica Popa Tatu are deja membri care provin din Republica Moldova, dar și din țări africane, între care Nigeria și Camerun, ceea ce a făcut mai ușoară pregătirea unui eveniment de acest tip. Acesta era necesar având în vedere numărul tot mai mare al străinilor din București care reprezintă pentru noi o șansă de învățare, chemare la slujirea celor în nevoie și deschidere spre misiune.

Însoțiți de liderii lor spirituali, vizitatorii ne-au împărtășit experiențe și sentimente legate de țările lor de origine, venirea în România și călăuzirea lui Dumnezeu pe un traseu imprevizibil și plin de har. S-a cântat cu mult entuziasm și o vigoare deosebită. Așa cum era de așteptat, uneori stilul muzical a reflectat tradiții africane și experiențe religioase destul de diferite, însă unul dintre momentele cele mai mișcătoare a fost un cântec prezentat

în limba sinhala de către grupul de hinduși din Sri Lanka. Deși numai unul dintre cei din grup are o legătură cu creștinii, cântecul lor era de laudă la adresa lui Isus. După încheierea prezentării în biserică, oaspeții au fost invitați să mai rămână pentru părtășie în jurul unei cine simple, ocazie bună pentru a adânci legăturile și de a stabili prietenii. Un rol important în organizarea întâlnirii a revenit doamnei Mbela Nzuzi, președintele Asociației femeilor refugiate în România, cunoscută de mulți ca prezentatoare de știri la B1 TV (acum la VoxNews).

„Cea mai mare provocare este reprezentată de numărul în creștere al străinilor care vin aici cu speranța să lucreze și să poată să își ajute familiile rămase acasă. Este foarte greu pentru mulți dintre ei, care, adesea, se împrumută în țara lor pentru a ajunge aici, iar când ajung găsesc greu de lucru, sunt discriminați și nu rareori exploatați fără milă și lăsați fără salariu. Unii sunt siliți să se întoarcă apoi în țara lor unde îi așteaptă datoria făcută pentru a putea veni aici. Este, dacă vreți, situația românilor plecați acum câțva timp în alte țări. Din păcate, și noi avem de multe ori același comportament discriminatoriu și avar... Acestor oameni trebuie mai întâi să le întindem o mână de ajutor!” a declarat pastorul Adrian Bocăneanu, organizatorul evenimentului.

Printre proiectele Conferinței Munte-nia se numără și formarea unei biserici de limba engleză pentru imigranți. Evenimentul care a avut loc în cadrul Bisericii Popa Tatu este un mic pas în această direcție.

Prima convenție ASEF – ROMÂNIA

În data de 8 mai 2010, va avea loc la Stupini, Brașov, prima Convenție Națională a Asociației pentru Sănătate, Educație și Familie. Încercând să imite modelul divin, asociația își propune să ofere și să găsească noi modalități prin care ne putem ajuta semenii să înțeleagă iubirea Tatălui. Știri, idei de misiune, planuri și proiecte de viitor în domeniile social, socio-medical și familial, iată doar câteva dintre direcțiile oferite de programele care se vor desfășura în cadrul Convenției ASEF. Pentru detalii, contactați departamentul Școala de Sabat și Lucrare personală din Conferința dumneavoastră.

„Faceți-i pe alții fericiți! Aceasta este prima voastră lucrare!”

(Ellen White, RH, 7 aprilie 1904)

ValueGenesis: „Tinerii care discută regulat cu tatăl lor despre credință vor fi adventiști”

Marți, 9 februarie, în cadrul Newbold Diversity Centre, Manuela Casti, lector la Newbold, a prezentat profilul tânărului european adventist de ziua a șaptea pe baza rezultatelor obținute în urma cercetării ValueGenesis (Europa) pe care a coordonat-o.

Ea a subliniat că mulți dintre tinerii care frecventează biserica sunt preocupați de întreținerea relațiilor cu prietenii, atât prin intermediul internetului, cât și în viața de fiecare zi, preiau principalele sisteme de valori ale celor de aceeași vârstă și au puține ocazii de a învăța de la cei din alte generații.

Cercetarea ValueGenesis, realizată pe un eșantion format din 6.000 de tineri de pe teritoriul a 17 Uniuni ale Bisericii Adventiste din Europa, sugerează faptul că probabilitatea ca tinerii care au relații semnificative doar cu alți tineri din biserică să plece din biserică la sfârșitul adolescenței este mare, dacă biserica nu facilitează crearea de relații semnificative cu creștini mai în vârstă.

Doamna Casti a subliniat faptul că o slujire a tinerilor care are la bază numai grupurile de tineri duce deja la scăderea masivă a numărului acestora în cele mai multe biserici evanghelice, inclusiv în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Potrivit cercetătorilor, „de îndată ce ei ies din programele pentru tineret, ei ies și din biserică și nu se mai întorc”.

Studiul sugerează faptul că, pentru ca tinerii să își dezvolte credința, să pună întrebări și să ia hotărârea de a rămâne în biserică, au nevoie de o interacțiune regulată și semnificativă (inclusiv prin mentorat) cu alte generații.

O influență crucială pentru dialogul dintre generații o manifestă, în mod deloc surprinzător, viața de familie și predicile. Cercetarea identifică două grupuri ca fiind foarte importante în procesul dezvoltării credinței: părinții care sunt devotați unui stil de viață creștin și care sunt dispuși să vorbească deschis despre experiența lor în dezvoltarea credinței și vorbitorii ale căror predici „sunt utile în viața de zi cu zi”.

Două dintre cele mai uimitoare rezultate ale cercetării: „Este o probabilitate cu 70% mai mare ca tinerii care discută regulat cu tatăl lor despre diferite aspecte ale vieții de credință să se vadă ca fiind adventiști în viitor decât ceilalți”. În plus: „Predica este cel mai important element în dezvoltarea credinței.” Este o probabilitate de 450 de ori mai mare ca oamenii care consideră predica utilă pentru viața de zi cu zi să rămână în biserică.

Până la sfârșitul acestui an, va fi publicată o carte editată de Manuela Casti, ce conține concluziile ValueGenesis Europa. Pentru detalii, vizitați site-ul Colegiului Newbold, <http://www.newbold.ac.uk>

(Helen Pearson / BUC News / TED News)

Patru adventiști printre persoanele decedate în urma cutremurului din Chile

Oficialii bisericii au confirmat decesul a patru membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Chile, în urma cutremurului cu o magnitudine de 8.8 grade care a lovit partea de sud a țării pe 27 februarie.

„În plus, sediul Conferinței Chile de Sud, din Temuco, și cel al Misiunii Chile Central, din Talca, au fost grav afectate. Peste 10 biserici au fost aproape complet distruse, iar unele universități și școli [ale bisericii] au suferit daune semnificative. Mulți dintre frații noștri sunt fără adăpost, luptându-se pentru a găsi hrană, apă și un loc în care să stea”, a declarat pastorul Erton Köhler, președintele Bisericii Adventiste din America de Sud.

Potrivit lui Köhler, Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor (ADRA) continuă asistarea persoanelor afectate din regiune. „ADRA distribuie produse alimentare, păături și corturi, o echipă din Canada se ocupă de epurarea apei, iar un grup de aproape 100 de voluntari se ocupă, în Santiago, de pregătirea alimentelor ce urmează a fi trimise în regiunile în care este nevoie de ele”, a spus el.

Diviziunea America de Sud declară faptul că Secretarul de Stat al Statelor Unite, Hillary Clinton, s-a întâlnit cu voluntarii ADRA la aeroportul din Santiago, pe 2 martie, și a apreciat ajutorul oferit de aceștia.

(Mark A. Kellner / Adventist Review)

Diversitatea creată de mobilitatea populației poate îmbogăți biserica

Reinder Bruinsma

Adventiștii și-au luat în serios mandatul pentru misiune și au avut destul de mult succes în transmiterea mesajului „în toată lumea”.

Acest lucru a avut o consecință pe care nu am fi putut să o prevedem nici chiar cu o jumătate de secol în urmă: oamenii călătoresc mai mult decât oricând. Acest fapt a condus la un flux continuu de nou-veniți, pe măsură ce membrii familiilor se alătură celor care au plecat înaintea lor.

Acest fenomen a afectat foarte mult viața Bisericii Adventiste. Biserica Adventistă din țări precum Anglia și Franța s-a schimbat pentru totdeauna, iar acum o mare parte dintre membri sunt de origine africană. În Spania, aproape jumătate dintre membrii bisericii vin din

România. Într-o țară mică precum Belgia, situația este, probabil, mai complexă decât oriunde, mulți dintre membrii bisericii provenind acum din Rwanda, Congo, România și Rusia.

Nimeni nu poate (sau nu ar trebui) să nege faptul că noua realitate creează probleme. Dar liderii ar trebui să facă tot ceea ce pot pentru a sublinia faptul că sosirea atât de multor membri din alte regiuni reprezintă, de asemenea, un potențial enorm. Ea a oferit, în multe locuri, o nouă vitalitate unei biserici care stagna și se descurajase.

Noua diversitate poate duce cu ușurință la o luptă urâtă pentru influență, la dezbinare sau la o competiție nesănătoasă între biserici și pastori. Stereotipurile cu privire la anumite grupuri duc la prejudecăți și împiedică deschiderea față de ceea ce alții au de oferit.

Am ajuns să cred că sunt câteva elemente fundamentale care ne vor ajuta să apreciem noua situație. Trebuie să existe o convingere reală că noua diversitate înseamnă îmbogățire și că învățând unul de la altul ajutam biserica să se maturizeze. Diversitatea nu trebuie să fie doar tolerată, în sensul de a trăi cu inevitabilul, ci trebuie apreciată. În același timp, trebuie să fie suficient spațiu pentru ca toți să își păstreze identitatea, înțelegând faptul că oamenii pot avea mai mult de o identitate. Trebuie să existe o combinație între comuniunea reală și trăsăturile culturale specifice, care fac parte din identitatea individului.

Cel mai important lucru este ca biserica să găsească o modalitate de a comunica despre problemele ce pot apărea. Oamenii au deseori nevoie de ajutor pentru a înțelege că diferențele nu sunt în primul rând etnice, ci mai degrabă culturale. Diferențele în stilul de închinare, în ceea ce privește punctualitatea, în respectarea Sabatului și activitățile de tineret sunt adesea prezentate ca având implicații teologice importante, în timp ce cele mai multe aspecte sunt, în primul rând, culturale.

Pe termen lung, aspectul cel mai dificil de soluționat ar putea fi diversitatea teologică. Deseori se pare că cei nou-veniți sunt mai conservatori în teologia și etica lor decât membrii „inițiali”. Discuțiile sincere și conduse cu tact vor arăta faptul că principala problemă constă, de obicei, în selectarea a ceea ce este considerat adventism „real” și ceea ce este secundar. Am observat din ce în ce mai des faptul că granița care divide biserica se află, în special, între „modern” și „postmodern” și că este esențial să îi învățăm pe oameni să înțeleagă ce-i implică acest lucru și apoi să dezvoltăm modalități prin care să abordăm diferențele fundamentale.

(Reinder Bruinsma este fost președinte al Bisericii Adventiste din Țările de Jos.)

Anunțăm pe această cale că avem rezervată o pagină specială în care răspundem la întrebările pe care ni le adresează cititorii și consultanții revistei noastre. Dorim ca întrebările să fie pertinente și să vizeze cercetările și frământările noastre spirituale. De asemenea, întrebările să fie de interes general și să nu vizeze cazuri particulare sau să constituie un atac la persoană. Ne rezervăm dreptul de a hotărî dacă răspundem public sau în particular la o anumită întrebare. Dacă se dorește ca o anume persoană să răspundă la o întrebare, să se specifice lucrul acesta. Noi vom face tot posibilul să împlinim dorința dumneavoastră. În cazul în care nu se poate, atunci vă rugăm să acceptați intervenția noastră în măsura posibilităților. Această inițiativă are ca scop să ne ajute să fim aproape de cititorii noștri și de frământările lor spirituale. Puteți trimite întrebările pe următoarele adrese: curierul@adventist.ro sau Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae, nr 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190. Vă mulțumim pentru colaborare!

Întrebare:

De ce se spune că răstignirea lui Iisus a coincis cu jertfa mielului de Paște, dacă Iisus și ucenicii au luat cina pascală în Joia Mare?

Răspuns:

Problema la care vă referiți este mai complicată și cere unele cunoștințe de istorie iudaică. Totuși, datele problemei sunt simple, iar soluția nu este departe de textul biblic. Doar să observăm corect afirmațiile Evangheliilor și să nu eliminăm în mod artificial contradicția aparentă dintre autori.

După lege, jertfirea mielului de Paște trebuia să se facă spre seara celei de a paisprezecea zi a lunii întâi (Exod 12:6.15; Lev. 23:5). Acea zi era numită prima zi a Sărbătorii Azimilor, fiindcă, începând de atunci, Matei, Marcu și Luca afirmă că Iisus a luat cina pascală cu ucenicii Lui în ziua în care „trebuia jertfit mielul de Paște” (Matei 26; Marcu 14; Luca 22). Aceasta a fost, desigur, joi seara (Joia Mare), după care a urmat noaptea agoniei din Ghetsimani, a arestării și anchetării lui Iisus, urmată de Vinerea Mare, când autoritățile iudaice și romane L-au dat pe Iisus la moarte. Aceasta este mărturia a doi martori oculari (apostolul Matei și evanghelistul Marcu – gazda), pe care și Luca o reflectă, ca urmare a cercetărilor lui.

Ioan însă aduce o mărturie diferită. El se cunoștea cu pontiful Caiafa (Ioan 18:15,16), ceea ce înseamnă că mărturia lui despre arhierii care L-au condamnat pe Iisus fără să intre în pretoriu este importantă. Ioan afirmă că acești clerici nu au intrat în pretoriu

în dimineața Vinerei Mari, „ca să nu se spurce și să poată mânca [mielul de] Paște...” (Ioan 18:28). Ioan vrea să spună că, cel puțin pentru acei arhierii, data de 14.01, prima zi de Paște și ziua jertfirii mielului, a căzut vineri, nu joi.

Rezolvarea este dificilă la prima vedere, dar, dacă luăm în considerație diferențele religioase și calendaristice care existau atunci între evrei, așa cum există și astăzi, totul se simplifică. Evreii ortodocși (= drept credincioși) de astăzi folosesc un calendar unitar, dar nu toți evreii folosesc acest calendar. Evreii karaiți au un alt calendar, în care sărbătorile nu coincid exact cu ale fraților lor. Este adevărat, toți fac cina pascală pe data de 14 Nisan, dar cine dictează începutul și durata exactă a unei luni calendaristice? Acestea n-au fost hotărâte de Dumnezeu, ci întotdeauna au fost decise de liderii religioși, după observarea lunii noi pe cer (când putea fi observată) și după raportul dintre durata lunilor lunare (aprox. 29 zile și jumătate) și durata lunilor solare (aprox. 30 zile și 10 ore).

Diferența dintre evreii ortodocși și evreii karaiți este următoarea: în timp ce evreii ortodocși reprezintă continuarea religiei fariseice și sunt în majoritate, așa cum erau și pe vremea lui Iisus, karaiții au o doctrină care respinge tradiția tamudică. Știm sigur despre evreii esenieni din timpul lui Iisus că aveau un alt calendar decât cel al iudaismului oficial. Iar în Evangheliile observăm această diferență dintre calendarul majoritar, care era cu siguranță fariseic, și calendarul respectat de arhierii, despre care știm sigur că în perioada aceea erau elita saducheilor.

Niciunul dintre aceste două calendare nu contrazicea legea lui Moise, doar că reflecta dezacordul dintre închinători.

Prin urmare, nu este o contradicție între Ioan și cei trei sinoptici, ci mai degrabă o diferență între calendarul saducheilor și calendarul fariseilor. În cazul fariseilor, după care se orienta majoritatea iudeilor, Paștele (14 Abib/ Nisan) putea cădea în orice zi a săptămânii, iar în anul morții lui Iisus a căzut joi. În cazul saducheilor, aceeași sărbătoare a căzut vineri, odată cu Jertfa lui Iisus, iar sabatul pascal (15 Nisan) a coincis cu Sabatul săptămânal, mărindu-i importanța. (Ioan 19:31)

Această divergență calendaristică a fost totuși providențială, deoarece I-a permis lui Iisus să ia cina pascală după Lege, într-un fel unic, cum dori de mult, „înainte de patima” Lui (Luca 22:15). În același timp, jertfirea lui Iisus, adevăratul Miel, a putut coincide cu jertfirea mielului pascal, care avea loc chiar în după-amiaza zilei de vineri, după calendarul liderilor preoți. Prin atitudinea Lui, Iisus a pus semnul egal între cele două calendare contradictorii și, în același timp, le-a desființat obligativitatea. Mai departe, ele rămăneau simple opțiuni culturale, obiceiuri frumoase ale poporului, dar nu mai erau obligatorii înaintea lui Dumnezeu. Zilele săptămânii însă au rămas la locul lor, indiferent ce calendar s-ar fi folosit. Toți cei patru evangheliști sunt de acord că Iisus a murit și a fost îngropat în Vinerea Mare și că S-a odihnit în mormânt în Sâmbăta Mare.

Florin Lăiu

SIMA MARIA 09.03.2010

Vă invit să privim asupra câtorva file ale „cărții” care are 89 de capitole, cuprinzând viața și experiențele celei cunoscute de noi sub numele Sima Maria.

La începutul primului capitol, citim: 27 ianuarie 1921, loc. Dumești, jud. Iași. În fam. Chiulan, Constantin și Zoia, se naște al treilea copil dintre cei opt – o fetiță. Părinții îi pun numele Maria.

Primele capitole se încadrează în normalitatea ce cuprinde anii inocenți ai copilăriei în care, prin educația primită acasă și mai târziu la școală și, în mod special, prin providența lui Dumnezeu, se pun bazele caracterului și ale unei personalități foarte bine conturate, care, de-a lungul timpului, i-au influențat și i-au schimbat în bine pe cei din preajmă. Maria îi este de mare ajutor mamei prin purtarea responsabilității treburilor zilnice din gospodărie și prin grija față de frații și surorile mai mici.

O puternică dorință de a depăși universul satului natal îi poartă pașii – la vârsta de 18 ani – în capitala țării, unde învață o meserie pe care a îndrăgit-o mult – aceea de dactilografă.

Anii trec și când tocmai suntem pregătiți să consemnăm intrarea într-o anume rutină, în cel de-al douăzeci și șaptelea capitol al vieții, aflăm despre o experiență care-i va schimba profund cursul existenței. Într-o duminică, era pregătită să iasă în oraș când o vecină o invită la ea acasă, unde se prezenta un studiu biblic. A reținut cântările intonate cu acea ocazie: „O, Isus, ce dulce nume” și „Dați-ne-n mână Biblia cea sfântă”. A plecat acasă profund impresionată în urma experiențe trăite și având cu ea o Biblie pe care o cumpărase de acolo. Iată ce mărturisește: „Ajungând în camera mea, m-am plecat pe genunchi și am cerut în Numele Domnului Isus, așa cum auzisem, ca El să-mi călăuzească mintea să pot înțelege ceea ce voi citi. M-am urcat în pat și, rezemată de o pernă, am citit de la ora șapte seara până la trei după miezul nopții.”

Continuă studiul Bibliei, iar Duhul Sfânt așază convingeri temeinice în suflet, convingeri care conduc la decizia de a aplica tot ceea ce citea din Sfânta Carte. În data de 27 martie 1949, încheie legământ cu Mântuitorul, fiind botezată în Biserica Adventistă Labirint. Nespusa bucurie a cunoașterii Domnului Isus ca Mântuitor o ajută să facă față luptelor și încercărilor prin care avea să treacă în curând, atât datorită necazurilor de la locul de muncă din cauza Sabatului, cât, mai ales, din cauza dorinței de a împărtăși vestea mântuirii, de a răspândi Evanghelia.

Înmulțea la mașina de scris Studiile Școlii de Sabat, broșuri, cursuri ale

studentilor de la Seminarul Teologic și alte materiale cu conținut religios. Lucrarea aceasta ia amploare – foamea după Cuvânt era mare și mulți erau ajutați în felul acesta să-L cunoască pe Dumnezeu și planurile Sale. A făcut echipă cu un tânăr – Sandu Sima. Ea multiplica, el distribuia.

În iunie 1957 se căsătoresc. Continuă să lucreze împreună pentru Dumnezeu, fiind conștienți de riscuri, regimul comunist fiind drastic cu cei care se implicau în astfel de activități.

Pe data de 10 martie 1959, soțul este arestat și, mai târziu, condamnat la 12 ani de închisoare și confiscarea tuturor bunurilor. Sora Maria știa că arestarea ei urmează curând, fiind doar o chestiune de timp, astfel că își pregătește bocceluța – un săculeț cu toate lucrurile necesare când va fi arestată. Între timp, se făceau mari presiuni ca să devină colaboratoare, informatoare a securității, lucru pe care l-a refuzat categoric. Nu putea să-și calce pe conștiință și să devină trădătoare.

Suntem la cel de-al patruzecilea capitol – 31 mai 1961, zi în care este arestată. Ancheta și condițiile în care se desfășoară, precum și viața în închisoare sunt descrise, uneori cu detalii tulburătoare, în cartea *Dumnezeul minunilor, Dumnezeuul meu*.

Curajul, credința, sinceritatea, perseverența și demnitatea ei lată puternic un regim ce părea invincibil. A fost supusă la presiuni și pedepse greu de imaginat, dar încrederea ei în Dumnezeu nu s-a clătinat nicio clipă și a urmărit doar împlinirea voii Sale. În închisoare a păzit cu sfințenie ziua de odihnă și n-a consumat mâncare necurată. A suportat foamea, pedepsele, a făcut față presiunilor, amenințărilor, bătăilor, dar nu și-a călcat pe conștiință. A stat neclintită, chiar dacă fizic se părea că nu mai poate rezista – după trei ani de detenție ajunsese la 34 kg. Condamnarea ei a fost de șapte ani de temniță grea, pentru singurul motiv că a ales să asculte mai mult de Dumnezeu decât de oameni.

A întâlnit acolo, în închisoare, și oameni care au dovedit înțelegere și, deși riscau foarte mult, îi ofereau din când în când câte o jumătate de cană cu lapte sau un cartof copt, ori îi facilitau accesul la o baie caldă. Le mulțumea pentru gesturile lor frumoase, iar descrierea acestor fapte, în cartea amintită înainte, este mișcătoare.

A fost susținută în mod evident de bunul Dumnezeu, nimeni nu-i dădea nicio șansă să iasă vie din închisoare și, cu toate acestea, cam pe la mijlocul perioadei de detenție, când nu mai putea nici măcar să se țină pe picioare, le mărturisea într-o seară celor două colege de cameră: „Am o stare lăuntrică ce pulsează în mine aer de libertate și de o vreme mă gândesc serios cum aș putea să rezolv niște lucruri de afară.” La scurtă vreme, pe 27 iulie 1964, după trei ani și două luni, este în *libertate*.

În aceeași perioadă este eliberat și soțul. Erau liberi, dar nu mai aveau nimic, doar hainele de pe ei. Totul le fusese confiscat. Nu și credea într-un Mântuitor viu și un Dumnezeu adevărat. Și mai aveau ceva: dorința de a continua să răspândească mai departe cărți și broșuri. Reîncep această lucrare, cu un zel mai mare și la o scară mult mai extinsă. Acum cărțile se tipăreau în mii de exemplare în mod clădestin în diferite tipografii, erau transportate în geamantane sau cu mașinile. Se răspândeau „ca frunzele toamnei”. Soțul primește o nouă „recompensă” din partea regimului – doi ani de detenție la Închisoarea Rahova.

După eliberare, șirul experiențelor cu Dumnezeu continuă și, în mod providențial, soțul simte un puternic îndemn să-și ia un timp special de pregătire personală, un timp de studiu și rugăciune. Încurajat de soție, încetează activitatea ca angajat și urmează aproape un an, fără 22 zile, pe care ei l-au numit „anul de har”. După care, pe 29 august 1988, un chibrit aprins în beciul casei, unde se acumulaseră gaze dintr-o butelie, a produs o explozie care a dus, în final, la decesul soțului. Dar a murit după ce avusese acel timp special de pregătire personală.

Anii văduviei pentru sora Maria au fost ani activi. Dovedind abnegație, un spirit de sacrificiu cum rar se întâlnește, a continuat lucrarea de slujire, lucrarea de răspândire a cărților. În mod special, a lucrat pentru cei pe care-i înțelegea mult mai bine decât mulți dintre noi, pentru cei din închisoare. Oare cine ar putea ține socoteala pachetelor trimise, a studiilor biblice, a Bibliilor și cărților oferite celor flămânzi și fizic, și spiritual?

Deși modestă, casa sorei Sima îi atrăgea pe oameni – veneau bărbați și femei, vecini și frați de credință, care găseau în cuvintele ei sfat, mângâiere și încurajare.

Îi era drag să asculte o melodie specială, uneori o asculta până seara târziu – melodia intonată de utilajele care multiplicau cărțile aici, în curtea dumneaei! I se umplea sufletul de bucurie și-L lăuda pe Dumnezeu când auzea și vedea cum pleacă mașinile încărcate cu zecile de mii de cărți spre toate zonele țării. Ce bun este Dumnezeu! Cum știe El să îi răspândească pe cei care se încred în El!

A fost înconjurată cu atenția și dragostea vecinilor și a fraților de credință.

A vorbit liniștită despre sfârșitul ei, despre cum să fie organizat serviciul divin de înmormântare. A vorbit liniștită pentru că știa în cine se încrede: într-un Mântuitor care i-a vegheat și i-a binecuvântat viața.

Sâmbătă seara, s-a rugat pentru toți cei pe care și i-a amintit. S-a rugat, menționându-i pe nume. Se scria ultima filă a vieții — o eroină a credinței care a adormit cu nădejdea învierii la arătarea slăvită a Domnului Isus, Mântuitorul.

Darul iubirii

ADELA BĂNCĂU (Adaptare după Anne Lamotte)

Primăvara s-a reînaltat la noi cu ce are ea mai frumos, înveselind din nou atmosfera ce acum câva timp părea posomorâtă. Copacii plini de flori oferă naturii o rază de lumină în întunecimea ei. Câteva picături de rouă se zăresc pe firele de iarbă verzi, iar zumzetul albinelor și al insectelor de diferite culori începe să se audă deasupra florilor de pretutindeni, trezind lumea la viață. Dulcele vânt de primăvară adie ușor printre crenguțele copacilor, iar păsările călătoare, venite de departe, taie albastrul cerului ca niște săgeți. Căldura a pus stăpânire peste tot. Fericirea a pătruns în natură, scoțând la iveală tot ce e mai bun din ea. Nu știi unde să privești: în grădina din spatele casei, brodată cu diferite culori și împodobită cu o mireasmă îmbătătoare, sau în pădurea din apropiere – locul de joacă preferat al celor mici. De fapt, acesta este un timp tocmai potrivit pentru plimbare, căci în dimineața aceasta, soarele bate cu insistență în ferestre. Știe că în curând toți ai casei se vor bucura de lumina și căldura lui binecuvântată și îl vor primi cu zâmbete de bucurie. Și, într-adevăr, așa s-a întâmplat. Deodată, ușa casei se deschide cu zgomot și în ea apare Crina, gata pentru plimbare pe care bunica i-o promisese cu o zi înainte.

– Sunt gata, Buni! Abia aștept să mergem împreună în pădure. Îmi place să merg

cu tine și, mai mult, îmi plac poveștile pe care mi le spui.

– Mă bucur, Crina, că îți place să mergem împreună. Credeam că ai uitat. De ieri mă tot gândesc cum să facem ca ziua aceasta să fie foarte frumoasă.

– Buni, astăzi vreau doar să vorbim și, poate, să ascult o poveste.

– Să vorbim?! Despre ce?

– Nu știu. Despre orice..., ca fetele... Uite, ieri, doamna învățătoare ne-a vorbit despre sacrificiul lui Isus. Am auzit de mai multe ori vorbindu-se despre asta, dar niciodată nu m-am gândit că Isus a murit și pentru mine... Ce vrea să însemne?

– Crina, vreau să-ți povestesc ceva care să te ajute să înțelegi mai bine. Când eram copil, fratele meu s-a îmbolnăvit de leucemie. La 6 ani nu știam prea multe despre această boală, dar înțelesesem, din felul în care au reacționat părinții noștri, că era foarte gravă. Mi s-a explicat că, fără o transfuzie de sânge, el va muri. Părinții m-au întrebat dacă îmi pot face un test de sânge, să vadă dacă sângele meu era compatibil cu al lui. Firește că am fost de acord – așa fi făcut orice pentru el. Testul a ieșit pozitiv, asta însemna că sângele meu se potrivea cu al lui. Apoi m-au întrebat dacă sunt de acord să-i dau fratelui meu o jumătate de litru din sângele meu ca el să poată trăi. Cu strângere de inimă, am spus că trebuie să mă gândesc până a doua zi. În ziua următoare, le-am spus părinților că sunt gata să donez sângele.

Am fost dusă la spital și culcată pe

o targă lângă fratele meu de opt ani. Amândoi am fost conectați la perfuzie. Stăteam în liniște în timp ce viața fratelui meu mai mare picura prin tubul perfuzor, până când doctorul a venit să-l vadă. Atunci, am deschis ochii și l-am întrebat: „Cât mai este până încep să mor?”

– Oh, Buni, tu chiar ai crezut că vei muri, și totuși ai fost de acord să-i dai sânge.

– Știi, Crina, dragostea nu este pe deplin dragoste până când nu se dăruiește. Aceasta este numai o mică ilustrație a ceea ce a făcut Isus pentru noi: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu...”

– Și noi suntem atât de răi și neascultători...!

– Așa este, dar, cu toate acestea, Isus ne iubește necondiționat. Testul dragostei este că ea dăruiește chiar și atunci când nu se așteaptă la o răsplată.

– Dar cum poți să nu iubești pe cineva care te iubește atât de mult?!

– Nu-i suficient doar să spui că iubești. Trebuie să și demonstrezi. E nevoie de dovezi: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele..., veți păzi cuvântul Meu.”

– Știi, bunico, m-am hotărât ca de mâine să fiu o fetiță cuminte...

– Mă bucur pentru hotărârea ta, dar trebuie să începi de acum. Este posibil ca orice lucru amânat să nu mai fie îndeplinit. Roagă-L acum pe Isus să te ajute.

DUMNEZEUL MEU

GEORGE PÎRLITU

După primul asediu al Ierusalimului (Dan. 1:1), Nebucadnețar a adus în Babilon un număr mare de prizonieri, printre care se afla și Daniel, un adolescent care provenea dintr-o familie nobilă a seminției lui Iuda. La curtea Babilonului, departe de părinți, frați sau prieteni, Daniel „se hotărăște” (Dan. 1:8) să-și păstreze convingerile, fără a recurge la vreun compromis.

După această hotărâre riscantă, o serie de evenimente țes, încet, dar sigur, înălțarea lui Daniel înaintea celui mai puternic imperiu al acelor vremuri. După trei ani de supraveghere atentă (Dan. 1:5), Daniel este acceptat în slujba împăratului. Era o mare onoare pentru el. Tălmăcirea visului uitat al lui Nebucadnețar (Dan. 2:1-46) determină numirea lui în funcția de guvernator al Babilonului și mai-mare peste toți înțelepții Babilonului (Dan. 2:46-49). După prăbușirea Împერიului Babilonian, Darius îl ridică din poziția de guvernator al provinciei Babilon, la poziția de conducător al întregului imperiu, alături de alți doi bărbați. (Dan. 6:1,2)

Atunci când citim despre viața lui Daniel, suntem impresionați profund. Cum a fost posibil așa ceva? Cum a fost posibil ca un prizonier al Babilonului să ajungă unul dintre cei trei conducători ai acestuia? Un răspuns superficial ar putea scoate în evidență doar puterea lui Dumnezeu în detrimentul „contribuției” lui Daniel. Este foarte adevărat că Providența s-a aflat în spatele oricărui eveniment din viața lui Daniel, dar oare el, Daniel, să

nu fi „contribuit” cu nimic? Evenimentele emoționante din viața lui sunt exclusiv rodul intervenției Providenței sau sunt și rodul „contribuției” lui? Pentru a răspunde la aceste întrebări, este nevoie să facem apel la pasajul din Daniel 6.

Era pe vremea lui Darius. Daniel este respectat și prețuit de către noul împărat așa cum a fost și de către monarhii dinainte. În contrast izbitor cu atitudinea împăratului, stă atitudinea celor 120 de dregători și a celor două căpetenii. Cei 122 de bărbați, care dețin o mare parte din puterea imperiului, reușesc un complot prin care să-l lovească pe Daniel cu mâna împăratului. Când împăratul își dă seama de aceasta, este prea târziu să mai poată schimba ceva. Astfel, Daniel este condamnat la moarte, urmând să fie aruncat în groapa cu lei.

Biblia descrie starea sufletească a împăratului, când își dă seama că el însuși trebuie să poruncească aruncarea lui Daniel în groapa cu lei. „Până la asfințitul soarelui s-a trudit” (Dan. 6:14) să-l scape pe Daniel. În final, se recunoaște învins. În prezența celor 122 de bărbați, împăratul poruncește condamnarea lui Daniel la moarte. Sfidându-i parcă pe toți cei prezenți, împăratul îi spune lui Daniel: „*Dumnezeul tău... să te scape de lei*” (Dan. 6:16). Cu alte cuvinte: „Daniel, am făcut tot ce a depins de mine să te scap, dar nu am putut. Mai există totuși o șansă, o singură șansă – Dumnezeuul tău. Mi-ai spus că ai un Dumnezeu. El este singura ta șansă. Poate Dumnezeuul tău te va scăpa.”

Noaptea care urmează este zdrobitoare pentru împărat. Nu poate să mănânce și nici să doarmă (Dan. 6:17), se gândește la Daniel și, poate, la Dumnezeul lui Daniel. În zorii zilei următoare, aleargă la groapă și zice: „Daniele, ... a putut *Dumnezeul tău* ... să te scape de lei?” (Dan. 6:20). Spre uimirea împăratului, din groapă se aude o voce: „... împărate, *Dumnezeul meu...* a închis gura leilor...” (Dan. 6:22). Altfel spus: „Împărate, Dumnezeuul meu, Dumnezeuul meu despre care ți-am vorbit atât de mult, m-a scăpat. Acesta este Dumnezeul meu. După cum imperiul este al tău, la fel acest Dumnezeu este al meu.”

Să observăm expresia „Dumnezeul tău” pe care o folosește de două ori împăratul. Seara, îi spune: „Dumnezeul tău să te scape.” Dimineața întreabă: „Te-a scăpat Dumnezeuul tău?” În ambele situații accentul este pus pe expresia aceasta. La rândul său, când răspunde, Daniel folosește aceeași expresie: „Dumnezeul meu a închis gura leilor.”

Expresia „*Dumnezeul meu*” răspunde la întrebările de mai sus. Ea dovedește că în spatele istoriei lui Daniel se află nu doar Providența, ci și mica lui „contribuție”. Dacă el nu ar fi făcut din Domnul Dumnezeuul lui personal, istoria vieții lui ar fi fost cu totul și cu totul alta. Viața lui Daniel ne învață o lecție extraordinară – Dumnezeu nu trebuie să fie Dumnezeuul tatălui meu sau Dumnezeuul mamei mele. El trebuie să fie Dumnezeuul *meu*, *al meu*, nu al altuia.

Casa de odihnă Sovata

Casa de Pensii a Bisericii Adventiste pune la dispoziția celor interesați locuri în serii de câte 10 zile în cele 11 camere disponibile, după următorul program:

Seria I	31 mai	10 iunie
Seria II	14 iunie	24 iunie
Seria III	28 iunie	08 iulie
Seria IV	12 iulie	22 iulie
Seria V	26 iulie	05 august
Seria VI	09 august	19 august
Seria VII	23 august	02 septembrie
Seria VIII	06 septembrie	16 septembrie

Programările se fac la Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, din str. Erou lancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, Ilfov, cod 077190, O.P. Pipera; tel.: 021/269.03.38, e-mail: casapensii@adventist.ro.

Plata se face integral, atât pentru masă, cât și pentru cazare la Casa de Pensii:

» În contul: RO70BRDE445SV23727864450 – BRD Sucursala Jolie Ville

» La casieria Casei de Pensii – Uniunea de Conferințe

Casa de odihnă este disponibilă în tot cursul anului, nu doar în sezonul de vară, atât pentru odihnă, cât și pentru excursii, precum și întâlniri de lucru pentru grupuri organizate de 25-30 de persoane.

Copiii sub 4 ani sunt scutiți de la plata cazării și mesei, iar între 4 și 14 ani beneficiază de o reducere de 50 %.

Întregul colectiv al Casei de Pensii vă dorește să aveți zile de neuitat în sejurul dumneavoastră la Casa de odihnă Sovata.